

2019

19

ASC

la revista

IES "Sant Vicent"

ascla

2 Editorial

4-6 Entrevista:
Gregorio Morales.

7-8 Entrevista:
Adolfo López.

9-10 Entrevista:
Victòria Silvestre.

11 Entrevista:
Milagros Marhuenda.

12-15 Intercanvi
amb el Polonesos.

16-18 Viatge a
l'Iran.

19 Benvinguts a la
Xina.

20 Còrdova, Sevilla,
Granada i Marta.

21 Viatge a
Normandia.

22 Excursió a la
Carrasqueta.

23 Viatge cultural a
Oriola.

24 Excursió al
museu arqueològic
d'Elx.

25-27 XXIII
Trobada d'escoles en
valencià.

28 Asseguda a
l'estació.

29-32 Lletres de
Batalla.

33 *Campos de
Fresas.*

34 *Relatos
fantàstics.*

35 Opinió: La llei
antitabac.

36 Opinió: La llei
Sinde.

37 Opinió: L'energia
nuclear.

38 Opinió: En
aquest món no hi ha
lloc per a la
intolerància.

39 Opinió: La
publicitat.

40 Opinió: Educació
d'elit?

41 Aqueixes notes.

42 Opinió: Quinze
ema.

43 Opinió: un minut
i tornem.

44 Opinió: Energia
nuclear.

45 Asclamàgic.

46-47 Acudits.

48 Delícies de
xocolata amb
ametles.

49 *Cepelinal.*

50-53 *Charlie
saldrà esta noche.*

55 *El ojo de cristal.*

48 10 Raons per a
llegir.

57-58 Horòscops.

Coincidències

Com és normal en aquestes dates sol coincidir l'acabament del curs escolar, l'inici de les vacances i també la publicació de la *Revista*. També solen aparèixer algunes notícies com a contrapunt a tanta felicitat – unes resulten ser vertaderes i altres no tant-. Enguany el conseller sortint ja ens ha anunciat la supressió de les línies en valencià i tots estem pendents del sou, de la ratio, així com de les hores lectives.

No sé si és tan normal, o no, però també han coincidit les acampades dels *indignats* amb la campanya electoral, la dolenta classificació d'Espanya a *Eurovisió* amb els mals resultats obtinguts en Educació d'acord amb *l'informe Pisa* –la nostra Comunitat no s'hi va presentar... per si de cas-. La crisi nuclear de Fukushima i l'anunci d'abandonament de l'energia nuclear per part d'Alemanya, la conquesta per part del Barça de la *Champions* d'handbol i de futbol, el premi *Príncep de Astúries* a les Lletres a Leonard Cohen, per la poesia continguda en la seua música i la publicació del contingut músicopoètic del *Diccionari Biogràfic* de la Real Acadèmia d'Història, l'embolic de falces de Dominique Strauss-kahn i algun que altre càrrec de França amb la *crisi del pepino espanyol*, l'anunci de l'embaràs de Soraya Sàez de Santamaria i

També, trista coincidència, dos companys ens han deixat: Reme Orts i Pepe Ríos, als qual, des d'aquestes línies, volem enviar el nostre record.

En fi us desitgem que gaudiu d'un merescut descans amb les persones que més estimeu.

SALUT I BONES VACANCES!!!!

Jubilacions 2011

Entrevista

GREGORIO MORALES

“Pense que
invertir en
educació és
invertir en
futur”

Paula Pérez
María Fernández

Què ha significat per a tu ser professor? Per què vas triar està professió?

-Perquè estar tota la meua vida laboral envoltat de persones jóvens que quasi sempre han tingut ganes d'aprendre. Vaig decidir estudiar esta professió des que estudiava 4t de batxiller d'aquell pla d'estudis (alrededor de 15 años) influenciat per un professor de matemàtiques que tenia en el col·legi.

-Què és el que més trobaràs a faltar?

-Segurament trobaré a faltar el 'lio' que suposa estar a l'institut on no hi ha dos dies iguals i qualsevol dia et pot sorprendre amb quelcom que no mai abans t'havia ocorregut. Me'n recordaré molt de tots els alumnes que he tingut estos 38 anys i també de tots els meus companys.

-Com ha evolucionat l'educació durant estos anys?

-Durant els meus 38 anys de docència he conegut tres plans d'estudis: el Pla de 1950, que va ser el que jo vaig estudiar, el Pla de 1970 que introduïx el

BUP i COU i la Llei Orgànica LOGSE que és amb algunes variacions la llei actual.

Totes estes lleis s'han anat desenrotllant tenint en compte l'evolució de la societat espanyola. Des del meu punt de vista el Pla de 1970 o Llei de Villar Palasí és la que millor formava els alumnes i totes les matèries tenien un contingut més elevat que a l'actual. Possiblement perquè només podien accedir a esta ensenyança els que tingueren el Graduat en EGB.

-Quin és un dels teus millors records com a professor? I el pitjor?

-El millor moment es produïx tots els anys quan celebrem l'entrega d'orles i despedida dels alumnes de 2n de batxiller i veig les seues cares d'alegria i al mateix temps la seua preocupació davant de la nova etapa que els espera. No recorde cap moment roïn a no

ser quan pense en tants alumnes que han fracassat escolarment.

-Milloraries quelcom de la situació actual dels professors?

-Només desitjaria que la societat respectara esta professió, difícil on les hi haja i que pense que invertir en educació és invertir en futur.

-Quins consells els donaries als nous professors? I als alumnes?

-Que si han triat esta professió es dediquen a ella en cos i ànima i que pensen que la seua 'materia prima' són persones, encara que a vegades no ho pareguen. El respecte a l'alumne sempre comporta el respecte al professor. Als alumnes els diria que qui alguna cosa vol alguna cosa li costa i que pensen que res s'aconsegueix sense esforç.

Ja ens queda poc de classe, i Paula i jo volíem donar les gràcies a Perfecte per donar-nos l'oportunitat de col·laborar amb la revista cada any. Nosaltres ens despedim de l'institut i del gran aclapament d'este curs, però amb un bon sabor de boca. Li volem donar les gràcies a tots els professors que ens han ajudat, que ens han ensenyat no sols les seues matèries i ens han animat quan no volíem o sabíem seguir cap avant. Gracias als comentaris de text de Mavi, als pèndols de Gaspar, a eixos exàmens de matemàtiques d'Ana i Contero, als acudits de Gregorio. Als professors que ja no estan com Conxa de Valencià, Luisa de Naturals i Rafa de matemàtiques. A tots estos i a molts més, gràcies per estar amb nosaltres.

Emma Bevià i Adriana Uhlir- 1r A

Gregorio Morales

“Em trobe molt a gust en aquest centre”

¿Des de quin any porta en el centre?

Des del 1979.

¿Què és el que més trobarà a faltar quan es jubile?

No saber què fer.

¿Podria contar-nos alguna anècdota que li haja ocorregut al centre?

Una de les millors que me'n recorde és quan un professor de ciències naturals, a punt de jubilar-se va posar un examen als seus alumnes, i aquests van decidir que preguntara el que preguntara a l'examen, ells el farien de la cèl·lula. Quan el professor va arribar i va començar a copiar a la pissarra les preguntes de l'examen, en va posar de diferents temes. Però els alumnes que ja havien respost l'examen de la cèl·lula a sa casa li van donar canviar els fulls i li van lliurar l'examen de la cèl·lula.

Quan el professor va posar-se a corregir, va veure que aqueixes no eren les respostes a les preguntes que havia posat a la pissarra. Aleshores es va adonar que tots tenien el mateix i va arribar a creure que s'havia tornant boig.

Però com que no podia ser que tots s'haguessen enganyat, ja que tots havien contestat sobre la cèl·lula, els va posar a tots un 10.

Quants anys porta al centre?

32 anys.

Li agrada aquest ofici?

Si, perquè si no t'agraden oficis així, no podries suportar-ho.

Creu que ha fet una bona funció en aquest centre?

La veritat és que no sóc jo qui m'he de jutjar sinó que han de ser els altres (la comunitat educativa) aquells que han de dir si la meua labor ha estat positiva o no. El que sí que puc dir jo és que em trobe molt a gust en aquest centre.

Adolfo López

Professor de Filosofia

-Tenies ganes de jubilar-te?

Sí que tenia ganes de jubilar-me. Les relacions amb els alumnes (encara que no mai amb la majoria d'ells) proporcionen suficients disgustos com per a que un es vulga jubilar. Aquesta és, a més, l'última oportunitat per a jubilar-se als 60 anys en bones condicions, i esperar-se als 65 anys (o qui sap si no més) em pareixia excessiu.

-Creus que trobaràs a faltar no vindre tots els dies a l'Institut?

A pesar del que he dit anteriorment done quasi per segur que algun poc enyoraré de la vida a les aules.

-Si començares de nou tornaries a triar com a professió l'ensenyament?

Segurament sí, perquè tenint en compte la carrera que vaig estudiar, a penes n'hi ha una altra eixida laboral que l'ensenyança. Tampoc em pareix que uns altres treballs siguin preferibles, en la

major part dels casos, a l'ensenyament, malgrat els inconvenients que tinga aquest.

-Penses que és més difícil donar classe als alumnes d'ara que als de quan vas començar? Quina diferència hi trobes?

És molt paregut. Ara és una mica més difícil mantenir la disciplina que en aquells anys (parle més en general que referint-me a mi en particular)

-Què s'hauria de canviar de l'educació per tal que millorara?

En general hi ha en el Batxillerat massa gent que no hauria d'estar aquí perquè, ni per gust ni per aptituds, l'estudi és allò que els interessa.

També l'ESO obligatòria em pareix una desgràcia, però si ha de mantenir-se, tal vegada convendria instaurar un examen d'ingrés per al Batxillerat a aquells que hagen acabat i aprovat l'ESO (un examen així es feia quan jo estudiava)

Victòria Silvestre

Professora de Valencià

-Tenies ganes de jubilar-te?

No. Realment m'agrada ensenyar i també m'agrada la relació que hi ha entre els diferents membres d'un centre (d'una comunitat educativa)

-Creus que trobaràs a faltar no vindre tots els dies a l'Institut?

Al principi, crec que sí, però ja trobaré alguna activitat per a distraure'm. Pense que no me'n faltaran.

-Si començares de nou tornaries a triar com a professió l'ensenyament?

No ho sé, crec que l'ensenyament està un poc complicat actualment i és prou difícil educar i ensenyar, formar a gent jove tal i com està la societat actual.

-Penses que és més difícil donar classe als alumnes d'ara que als de quan vas començar? Quina diferència hi trobes?

És una professió en que sempre no saps si has encertat i més amb els adolescents. Enyore l'educació i el tracte més respectuós en el dia a dia entre els alumnes i professors d'altres temps, però també teníem conflictes amb alguns alumnes.

-Què s'hauria de canviar de l'educació per tal que millorara?

Primerament les classes haurien de ser menys nombroses per a que la relació professor-alumne fos més directa. També

els continguts de les diverses matèries són a vegades massa repetitius al llarg de tot l'ensenyament, cosa que avorreix l'alumnat i per tant haurien de ser revisats i més coordinats pels diferents equips docents. Per últim cal dir que s'haurien d'aplicar les noves tecnologies, com ja molts companys ho estan fent, per tal de fer una ensenyança més interactiva i atractiva al nostre alumnat.

I els alumnes i pares inculcar-los que ells no s'impliquen en aquesta faena, pocs resultats positius obtindrem.

-Te'n recordes d'alguna anècdota que t'haja ocorregut al llarg dels teus anys de treball?

L'única que em ve al cap ara, és una que em va passar fa uns tres anys en un curs de PQPI en el qual tenia un grup de diferents nacionalitats i vaig dir una "frase feta" que diem els valencians quan volem treballar molt o ho hem fet ja. Feia referència a un d'ells, pel color de la pell. Després de dir-la o més bé acabant de dir-la em vaig adonar del que estava dient i tots els alumnes es van quedar bocabadats al sentir el que deia. Vaig desitjar que el terra se m'engolira i vaig haver de demanar disculpes un muntó de temps. Érem un grup prou ben avingut malgrat ser tan divers i tot va quedar com una ficada de pota de la "profe", com tantes en fan ells al llarg del curs en la convivència del dia a dia.

Milagros Marhuenda

Professora de
Geografia i
Història de l'IES
"Sant Vicent"

Raquel Romero – 3r B

-Quant de temps portes treballant en aquest institut?

En aquest institut és el meu cinqué curs.

-He sentit que tu ets una professora de Primària, però a pesar de tot, estàs ací impartint classes en Secundària. Com vas arribar a açò?

Perquè a més de Primària estic especialitzada en Socials de Secundària i vaig accedir per concurs de trasllat.

-Has estat a gust al nostre institut?

Ha hagut un període d'adaptació. Els dos últims anys han sigut millors.

-Els alumnes han sigut, en general, pitjors o millors que als altres instituts?

No puc comparar, perquè només he estat en col·legis de Primària i en aquest Institut.

-Tens ganes de jubilar-te?

Per una banda sí, i per l'altra no tant.

-Podries contar-nos alguna anècdota que t'haja passat a l'IES Sant Vicent?

Quan vaig aplegar ací, venia d'un col·legi xicotet d'una sola línia. I em vaig espantar de tan gran com era l'institut, i dels passadissos plens de gent entre classe i classe. Sempre estava mirant el plànol i em perdia fàcilment.

L'intercavi amb els Polonesos

Ens vam conèixer a internet i vam parlar durant mesos, però quan ens vam conèixer realment, va ser quan van vindre ací. Encara que va ser sols una setmana i se'ns va fer molt curta, ens ho vam passar molt bé a les excursions, a Alacant, Benidorm, a la platja... , a pesar que el temps no era molt bo.

També, vaig aprendre molt anglés i a conivire amb persones d'una altra cultura i costums, i a respectar-les. Així que, el dia que se n'havien d'anar, tots estàvem molt tristos, alguns, fins i tot plorant. Ningú no volia que tornaren a Polònia. Però ens quedava l'esperança que els tornariem a veure prompte, i espere que allí, ens ho passem igual de bé.

Alba García- 3r A

Mireia Fuentes- 3r B

“Nosaltres compraven de tot, però les poloneses deien que era massa car, que a Polònia era més barat, tot i així es compraren alguns collars, anells o polseres.”

T

ot eren plors a l'aeroport, l'hora d'acomiar-nos havia arribat.

Haviem viscut una setmana amb el/ la nostre/a polonés/sa, una setmana en la qual ens havíem de comunicar en anglés, en estar pendents i ser responsables d'una altra persona, una setmana molt significativa per a nosaltres.

Ja havíem pres contacte amb ells per la xarxa social *facebook*, parlàvem amb ells molt emocionats, preguntant-los quin menjar els agradava, què volien fer...

Van arribar un dimarts 12 d'abril a les 0:00 de la nit, després d'haver fet un llarg viatge fins a Alacant.

Nosaltres no teníem son, totes les mirades anaven en direcció a la porta d'arribades dels vols, els nervis ens feien dir ximpleries, riure, cridar,...Els nostres pares també parlaven entre ells dels menjars, de com tractar-los, dels plans que tenien per a dur-los a visitar diversos llocs.

De tant en tant molts deien: "Són ells?" I per desgràcia no eren, fins que vam veure entrar per aquella porta una colla de gent de pell molt blanca cridant: "Hola Espanya!". Tots buscàvem el nostre polonés, volíem veure realment aquella persona que feia mesos coneixíem per fotografies de *facebook*.

Tot van ser crits de "On està el meu polonés?" "Mira, és ell!".

Abraçades, petons, molta alegria es respirava a l'aeroport.

Quan arribaren a casa nostra, de tota l'adrenalina que hi teníem acumulada no

podíem agafar el son, i això, que demà ens esperava un dia complet a l'institut i a Sant Vicent.

Els ens contaven que el seu institut no era gens paregut al nostre, no tenien taquilles, i les classes les feien al terra, al·lucinaven de la quantitat de coses que teníem.

A continuació, ja que ells són molt religiosos els portarem a visitar l'església i l'Ajuntament.

El dijous 14 anàrem a València, no contàvem en que l'autobús portava un hora de retard i no ho vam poder veure tot. Però es quedaren amb una bona imatge de la ciutat,

sobretot de l'Oceanogràfic . Esgotades com estàvem, donàrem gràcies que ma mare havia fet una sopa, perquè estaven fartes d' entrepans i així vam dormir la mar de bé.

Divendres era el dia de la trobada, seguint la dinàmica, també arribarem més tard per la mateixa causa: l'autobús. Crec que va ser ací quan els polonesos començaren a pensar que els nostres mitjans de transport no corresponien a la idea que ells tenien.

Aconseguirem arribar a Xixona i allí tot el món es va dispersar, però quan ens trobàrem, comprovarem que s'ho havien passat d'allò més bé: portaven separadors, barrets, collars, polseres, fermalls, tots els braços pintats; fins i tot havien ballat.

I clar, com era d'esperar l'autocar que ens tornava a casa també va arribar tard i vam ser els últims que quedàrem a la trobada.

La tornada a casa fou impactant ja que portàvem dos pams de terra a la roba.

A la vesprada agafarem el tren i un bon grup vam anar de compres. Nosaltres compràvem de tot, però les poloneses deien que era massa car, que a Polònia era més barat, tot i així es compraren alguns collars, anells o polseres.

Es quedaren meravellades amb el carrer Maissonave d'Alacant, *El Corte Inglés* per a elles era enorme i amb moltíssimes coses per comprar.

I, com no? A la pizzeria a *fartar-se*. Menut ritme portàvem i encara quedaven quatre dies.

Dissabte i diumenge estiguérem a casa, bé a casa no, perquè el primer dia del cap de setmana assistírem a una festa al Verdegàs amb partit de futbol inclòs (ni més ni menys que Reial Madrid- Barcelona): paella, calçotada, jocs de mullar xocolata, música, ball,...Com ens ho passàrem, mare meua! Els polonesos i les poloneses ens demostraren els seus hàbits cap al ball i la gent gaudia mirant-los.

El diumenge era Diumenge de Rams i

volien anar a la processó. El nostre cos no aguantava, però , Au!, que no diguen que no els tractem bé. Allí vam anar i a la missa també.

Dinàrem en un restaurant, i quan veia que posaven oli al pa torrat no s'ho podia creure, quin menjar era eixe? Hi havia ou de tonyina, molt habitual per a nosaltres, i em preguntà que què era això, no m'atrevia a dir-li peix cru i sec, li vaig contestar: "Peix". El va tastar i li va semblar molt salat.

Sense descans ens dirigírem cap a Benidorm, per mostrar-li la zona més turística i sobretot la platja que tant els meravella. Res més veure l'arena li va faltar temps per llevar-se les sabates i córrer per tota la platja, després més tranquil·lament vam prendre el sol.

Cada vegada faltaven menys dies per a que tornaren a Polònia i cada vegada ells tenien més ganes de quedar-se.

Arribà el dilluns, ens esperava Terra Mítica!

"Sense descans ens dirigírem cap a Benidorm, per mostrar-li la zona més turística i sobretot la platja que tant els meravella. Res més veure l'arena li va faltar temps per llevar-se les sabates i córrer per tota la platja, després més tranquil·lament vam prendre el sol."

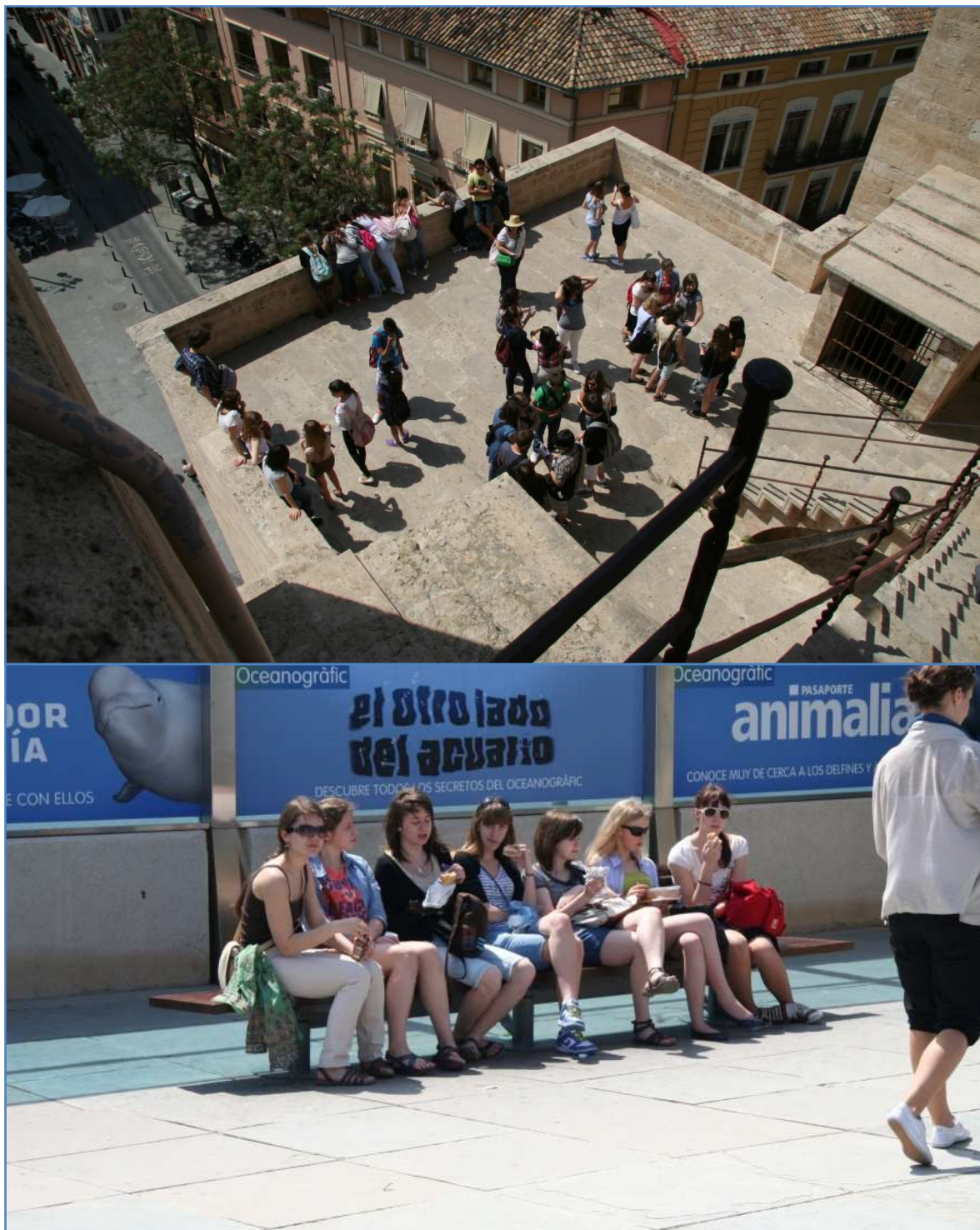
Les seues cares en veure aquell pal que muntava i baixava a tota velocitat, van ser molt divertides, però no s'ho van pensar gens i les primeres que van muntar!

Ningú no volia anar-se'n d' allí però es feia tard i l'autobús esperava.

Arribant a casa li vaig preguntar " Vols que isquem a passejar un moment?" I ella sense dubtar va contestar que clar que sí. El que no sabien era que era una sorpresa i a amagades ens reunírem tots per fer-los com una acomiadament, en la qual passaren moltes coses.

Ja era dimarts, la setmana s'havia passat volant.

Tot eren plors a l'aeroport , l'hora d'acomiarar-nos havia arribat.

VIATGE A LA REPÚBLICA ISLÀMICA DE L'IRAN

-De l'1 al 16 de juliol
del 2010-

Carmen Mira
-professora de música
de l'IES "Sant Vicent"-

A principi de juliol de l'any passat vaig viatjar a l'Iran, amb tres amics. Prepararem aquest viatge amb temps i molta il·lusió perquè calia mentalitzar-se per a una visita que semblava tan desconcertant com interessant.

Vam eixir des de València a Roma, per enllaçar amb un vol amb destí Teheran. A l'avió, quan faltaven 20 minuts per aterrar a l'aeroport internacional de Teheran, totes les dones, que fins a aquell moment anàvem vestides totalment estiuenques, començarem a canviar la indumentària i posar-nos *ropons*, ja que com tot el món sap, a l'Iran, les dones han de vestir de manera molt tradicional: robes amples, no escotades i de manega llarga per baix dels genolls, no poden portar les cames destapades, cal portar pantalons fins els turmells i el cabell tapat amb un mocador. Aquestes normes han de complir-se durant tota l'estada al país. I tot això, suposadament, per no provocar els homes, que l'únic requisit que han de complir és portar pantalons llargs. Bé, l'avió arribà de matinada, perquè un altra peculiaritat és que els vols internacionals només operen de nit, per qüestions de seguretat. Allí a l'aeroport, vam perdre almenys tres hores, i tot per a fer tràmits no sabem de què. Malgrat l'aparent tranquil·litat dels funcionaris, ningú no semblava disposat a agilitzar res. Cal dir que els únics turistes "occidentals", érem nosaltres.

Però una vegada fora, després de les primeres paraules amb el nostre guia, va desaparèixer totalment la tensió acumulada durant les hores de vol i de l'espera.

Teheran, capital d'Iran. La ciutat té vora 15 milions d'habitants. És caòtica i molt extensa. La part nord, com quasi sempre, equival a riquesa, ordre, benestar, netedat, amb molts jardins. El sud no tant. És una ciutat elegant encara que un poc polsegosa amb jardins i parcs impressionants on els habitants s'abraonen quan el sol cau, perquè fa una xafogor que es insuportable. Visitarem la part nord, on estan els principals museus, sobretot ens van impressionar els palaus que gaudien els antics "shas" del país, plens de durats i de riqueses en totes les estances. El trànsit és caòtic i creuar els carrers és una autèntica aventura. Imagineu-vos una població moderna amb tants milions d'habitants, dissenyada als anys seixanta a l'estil de Los Angeles i sense metropolità. Desplaçar-se d'una punta a l'altra pot suposar 3 o 4 hores al volant.

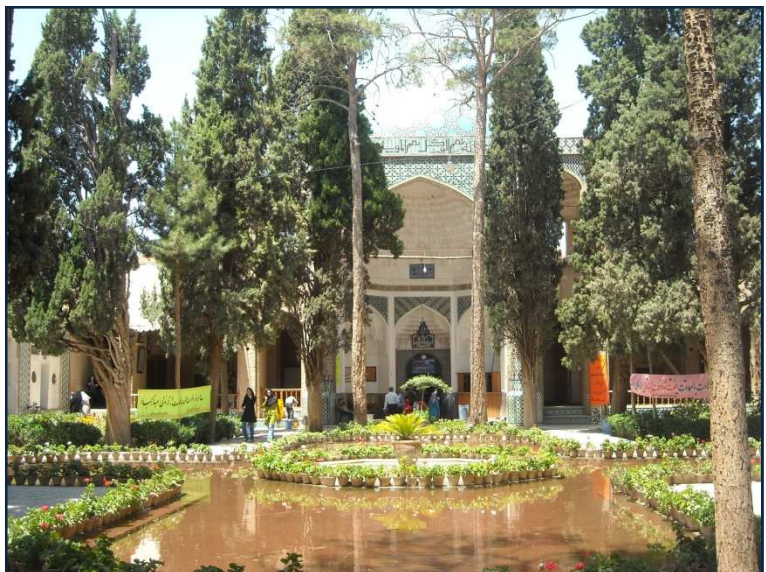

Kerman. Al dia següent vam volar a Kerman, que és la capital de la regió del mateix nom, situada al sud del país i famosa per ser on es cultiven els pistatxos més famosos del món. En aquesta ciutat vam notar que les dones es comportaven i vestien de una manera més tradicional, quasi totes amb el famós shador, que és com un llençol negre fins als turmells, que els cobreix

com el cap, i és molt complicat de portar. Visitar el país és molt segur, però només en aquesta ciutat, el guia ens va dir, que anàrem alerta en passejar quan el sol es ponia, perquè al ser una ciutat que estava en la anomenada ruta de l'opi, procedent d'Afganistan, era un poc perillós, perquè com tots sabem, per on passa la droga, sempre deixa a gent enganxada. Però no vam tenir cap problema. Visitem uns banys transformats en casa de té molt ben conservats, i també un basar tradicional on vam comprar espècies i com no, pistatxos. Eixirem de la ciutat al dia següent per a dirigir-nos al desert. Cal dir que el viatge pel tot el país, el féiem en un autobús modern, petit, amb un xofer i un guia per tots els quatre amics. Arribàrem a la vesprada a un *caravanserai* (lloc on antigament reposaven les caravanes que feien la ruta de la seda) que era enmig del desert. Va ser una experiència que no podrem oblidar. El guia ens va dir que allí podíem llevar-nos el mocador. La meua amiga i jo dubtàvem i créiem que això no era possible i ens podria dur problemes. Però com que no hi havia ningú més que nosaltres allotjats, ens ho van permetre, detall que vam agrair perquè feia quasi 48 graus. Aquella nit, després de sopar muntarem a la terrassa i gitats cap a munt, vam gaudir d'un cel ple d'estrelles. Va ser una nit màgica.

Al següent dia, vam emprendre el camí, cap a la ciutat de Yazd, capitat de la regió que porta el mateix nom. que, pràcticament està construïda de fang i les cases tenen singulars

torres que coronen els edificis que utilitzen com un rústic sistema d'aire condicionat. En tota la ciutat existeixen els barris *zoroàstrics*, construïts seguint els preceptes de Zoroastre, i que ens van agradar molt. El temple de Zoroatre té un foc, que segons es diu, crema des de el segle V. Va ser molt interessant la visita que férem on van de peregrinació tots els seguidors d'aquesta religió de tot el món. Després de passar dos dies a Yazd, ens en vam anar a Shiraz,

aquesta és la capital de la regió de Fars, i es troba a 200 kms del golf pèrsic. És molt bonica, els perses l'anomenen la ciutat dels jardins i els poetes perquè per tot arreu hi ha jardins plens de tota mena de plantes i flors, on totes les famílies passegen tranquil·lament. Visitarem les tombes de dos dels poetes més famosos del país (Hafez i Saadi), soterrats amb els jardins i envoltats de fonts. La gent de Shiraz és molt alegre i oberta. Tenen fama en tot el país de ser els més divertits, jo crec que és perquè abans del règim islamista era famosa per les vinyes de vi que es cultivaven en la regió i que van haver d'arrancar quan vingueren els aiatolàs.

La següent visita va ser PERSEPOLÍS, situada a 60 Kms. De Shiraz. Aquest complex és impressionant, malgrat que el règim d'Almadineyà, fa tot el que pot per enfonsar aquestes runes, símbol màxim del triomf de la cultura persa. Va ser meravellós poder gaudir de les construccions i estàtues que conformen aquest patrimoni. Ja per la vesprada visitarem la ciutat de Pasargarda, primera capital de l'imperi persa, on es troba la tomba del fundador Ciro I, sòbria i espectacular.

L'última ciutat que visitarem va ser ISFAHAN. Per començar a parlar d'ella, només dir el proverbi per la qual és conegut: "Isfahan és mig món".

En aquest lloc, ens vam instal·lar en un hotel que era un antic *caravanserai*, al centre de la ciutat. Maravellós. Tenia un gegant pati central tot ple de plantes, flors i fonts d'aigua. Un veritable palau de les mil i una nit.

La ciutat també és famosa pels seus jardins, ponts, palaus i mesquites repartides per tot arreu. No podria dir què em va agradar més, perquè va ser tot: la gent, els monuments, l'ambient.

El viatge al país més perillós del món (segons les percepcions dels occidentals) es va acabar quan, només entrar a l'avió que ens duia a casa, les dones vam començar a desprendre'ns de la roba que ens cobria els cos i el cap. Ho fèiem amb una alegria inusitada, deixant al descobert els cabells, que durant els 16 dies de viatge *haurien incitat al pecat als*

homes, segons les jerarquies religioses que imposen una llei que molts iranians tampoc no comparteixen i contra la qual lluiten amb ben poca ajuda internacional, tot s'ha de dir.

Una vegada es va encarrilar l'avió, les dones vam començar a fer cues llargues i insistents al "lavabo" amb tots els estris de maquillatge a la mà.

Hem buscat i hem trobat l'oportunitat de viure aquesta experiència. El viatge ha estat la nostra contribució ínfima com un gra de sorra, al diàleg. A entendre i no jutjar, o a fer-ho amb una mica més de criteri.

Estaran sempre presents en mi els descobriments d'aquest viatge i les sensacions que deixà la realitat d'un país complex i opac pels ulls occidentals.

A

questa Setmana Santa he anat de viatge a la Xina amb la meua família amb ajuda del meu oncle que viu i treballa allà des de fa uns set anys. Gràcies a ell hem pogut veure la vertadera Xina, la que no pots veure si t'organitza el viatge una agència de viatges.

La Xina és un món totalment diferent al nostre. Són en general, més mal educats, encara que es respecten més entre ells que nosaltres i tracten molt bé els estrangers perquè comprenen que són una gran font d'ingressos per al seu govern i això significa que els ciutadans tindran més seguretat. Tot i això ells sempre intenten aconseguir més diners i pensen que nosaltres, al ser d'un altre país acceptarem preus més alts que els xinesos i sempre ens demanen molts més diners per un objecte del que en realitat costa (es pot regatejar).

Una altra cosa en què em vaig fixar va ser la higiene. Tenen un concepte d'higiene diferent al nostre. Per exemple, ells no utilitzen els mocadors, el que fan és que aspiren els mocs i des de dins de la boca els escobeixen, i si no estan al carrer els tiren a la brossa. A més en la majoria dels banys no tenen un comú com el que estem acostumats a veure en les nostres cases, sinó que fan les seues necessitats en un forat que hi ha al terra, ja que la seua posició de descans no és asseguda, sinó amb els genolls flexionats el màxim possible amb els peus plans i el cul quasi tocant el terra. Per això no hi ha molts bancs pels carrers, ni moltes cadires a les sales d'espera.

Quant al menjar només mengen amb palets i les sopes amb unes culleres de porcellana. En molts bars i restaurants a l'hora de l'àpat et serveixen te en lloc d'aigua, ja que si demanes aigua i no en tenen embotellada (que és el que sol passar) te'n donen de l'aixeta, però com que l'aigua de l'aixeta està tan contaminada, és menester que la bullen durant vint minuts com a mínim i, aleshores te la donen calenta.

Hi ha moltes més facetes que ens diferencien culturalment de la Xina que encara desconec i que segurament seran molt més impactants que les dites anteriorment, però estic desitjant tornar prompte per a descobrir tots els secrets de la seua cultura i us anime a tots per a que la visiteu pel vostre compte per a descobrir-los per vosaltres mateixos.

CÒRDOVA, SEVILLA, GRANADA i MARTA

Nicolàs Abdala
Noelia Baraza
Rocio Barberá
Borja Pérez
Paula Toledo
4t C

Durant un cap de setmana llarg, de les quatre i mitja del matí de divendres a les deu de la nit de dilluns, deu alumnes de 4t C i dues professores del Centre, juntament amb alumnat i professorat d'un altre institut, ens en vam anar de viatge per les tres grans ciutats històriques d'Andalusia. El dia de partida, el 25 de març, el de tornada, el 28. Els alumnes, Àngel, Belén, Borja, Christian, Lidia, María, Nicolás, Noelia, Paula i Rocío. Les professores, Marta i Mercé. L'altre IES, el de la Mola de Novelda.

A l'hora de l'eixida, els nervis se'ns contagiaven a tots, molts de nosaltres mai havíem fet un viatge d'aquestes característiques, sense pares i amb companys de l'institut. Era una experiència que desitjàvem viure des de feia temps.

A pesar de la il·lusió i de les emocions que estàvem vivint, el viatge amb bus sens va fer llarg i un tant pesat. Tot i això les sis hores que hi vam passar ens van servir per anar fent amistat amb els altres vint-i-cinc alumnes de Novelda (antics alumnes de Marta).

Al migdia vam arribar a Còrdova, on passaríem la primera de les nostres nits. Allí vam veure el centre històric, amb la jueria, la catedral i la incommensurable Mesquita. Prompte, després de fer les visites pertinents a algunes habitacions dels altres companys, ens n'anàrem cap al llit. Estàvem cansadíssims i a l'endemà havíem de matinar.

L'endemà, només alçar-nos, partírem cap a Sevilla, on passaríem dos dies i dues nits (les nits, a Burguillos, a uns quilòmetres de la capital andalusa). El primer dels dos dies va estar intens. Pel dia, les visites obligades: Reials Alcàssers, Catedral, Guadalquivir, Torre de l'Or, Giralda...; per la nit, de festa. Vam acabar rebotats. El segon dia vam agafar un poc d'aire perquè va ser més suau: de matí, passeig amb barca per la plaça d'Espanya i, de vesprada, temps lliure per a relaxar-nos i fer les compres que pertoca en tot viatge.

L'últim dia, novament matinada. Al migdia, visita a la catedral i volta pels carrers del nucli històric granadí. A la llunyania, l'Alhambra. I a mitjan vesprada, cap a Sant Vicent.

Ha estat un viatge, potser curt, però, indubtablement intens. Una experiència increïble que ens ha permès conèixer gent molt simpàtica i agradable de Novelda i tres ciutats meravelloses amb una història impressionant. Però, sobretot, ens ha possibilitat estrényer les relacions entre nosaltres i estimar, encara més, la nostra professora d'Història, la qual ha fet possible aquests meravellosos dies i ens ha obsequiat amb un any inoblidable.

Viatge a Normandia

Mar Quereda
Estrella Seva
Paula Sánchez
Laura Pastor

El dissabte 19 de març, a les quatre i mitja de la vesprada, una part important de l'alumnat de l'assignatura de francès i algú més que s'hi afegí, vam mamprendre un viatge cap a una nova llengua, cap a una altra forma de vida i cap a uns altres paisatges, fets que hauríem d'intentar assimilar i compartir –dins de les nostres possibilitats, és clar– durant cinc dies.

Diumenge, un dia després, arribàvem a Caen, ciutat de la Baixa Normandia que pertany al departament de Calvados. Vint-i-quatre hores de carretera... Mare meua! Desconjuntats i esgotats, però sans i estalvis. Després de deixar les maletes, dutxar-nos i instal·lar-nos mínimament a l'hotel que ens hostatjaria durant la nostra estada per terres normandes, vam eixir a fer una volta per estirar les cames i desemboirar-nos un poc de la interminable travessia dalt del bus.

Des d'un primer moment, es va veure que seria una aventura molt profitosa i divertida, ja que no va importar la pallissa d'autobús i hi vam fer la nostra primera visita: el castell de Caen. I d'ací endavant a veure coses i a passar-nos-ho bé.

Durant els dies successius vam seguir coneixent Caen, amb el seu Memorial, i altres llocs normands i bretons, com el fantàstic Mont Saint Michel, un castell de pel·lícula; Saint Malo, un poble costaner emmurallat bellíssim; Dinan, una localitat fortificada preciosa; els cementeris dels combatents americans i alemanys morts allà en la Segona Guerra Mundial; la platja d'Omaha, la més famosa del desembarcament aliat; la punta de Hoc, cap estratègic on els alemanys instal·laren les seues defenses; la ciutat de Rouen, amb la seua excepcional catedral i amb la plaça on va ser cremada Joana d'Arc; els bonics pobles de Trouville, Deauville i Honfleur, molt a prop de l'epicentre del conegudíssim brandi de Calvados; i alguna coseta més sense tanta notorietat.

Però tot no ha estat veure coses, la convivència, amb persones que no coneixíem massa – anàvem alumnes de distintes classes i nivells– i amb amistats que s'han enfortit com a resultes del viatge, ha estat el més fabulós de tota aquesta experiència. Suposem que la meravellosa nit de marxa que férem dijous també hi deguera ajudar, encara que potser les profes no pensen el mateix. Una coneixença inoblidable per haver fruit d'una companyia meravellosa, per tot el que hem après i per tenir la sort de gaudir d'una professora de francès, Àngela, que senta i estime el seu treball de la manera que ella ho fa, i de la professora que l'ha ajudada i ens ha acompanyat, Elia. Què dir de les dues? Senzill: paraules boniques.

Irene Jérez i Aida Pastor - 3r E

Excursió a la Carrasqueta

D

el dia 14 al 16 d'abril uns trenta-cinc alumnes de 2n i 3r d'ESO vam anar d'excursió amb Alfonso, el rector que ens dóna religió, a una finca de la Carrasqueta i ens ho vam passar genial.

A la vesprada a les 16:30 ens vam dirigir amb autobús allí. En arribar ens van ensenyar les habitacions, els banys, el menjador, etc.

Les xiques dormíem en una habitació amb la nostra monitora Aida; els xics dormien en una altra amb els monitors Ricardo i Carlos.

Després ens van dur a conèixer un poc la zona, i ens van indicar uns llocs clau per a trobar-nos, i després vam anar a sopar uns entrepans. A la nit vam estar en el saló parlant i vam fer un joc que es cridava canvi de veí. Consistia que li preguntaves a una persona que com es cridaven els teus veïns i et deien si t'agradaven, tu havies de dir sempre que no. Amb això s'iniciava el joc en el qual calia anar canviant de lloc segons les respostes. La veritat és que va ser bastant divertit, i aquell que no es canviava de lloc o es quedava sense seient li cantàvem "empanat" i havia de ballar en el centre del rogle. Després vam eixir a jugar a una espècie de mocador, però un poc rar i més complicat.

Al matí següent desdejunàrem, i ens van donar l'esmorzar, ja que anàvem a passar el matí fent senderisme per la muntanya. Vam caminar uns 10 km aqueix matí i vam arribar a l'hora de menjar, havia paella; havent dinat ens van deixar temps lliure. Posteriorment els monitors ens van dividir en grups i ens van donar un full amb els llocs que ens havien dit el dia anterior i havíem de cercar una pista que ens indicaria quina prova havíem de realitzar. Algunes d'aqueixes proves consistien que els xics es posaren alguna peça de les xiques i viceversa, contar amb les teues passes el llarg o l'ample del camp de futbol que havia, etc. Després d'aqueixa vesprada tan entretinguda i de riures vam sopar i seguidament els monitors ens havien preparat un joc que es cridava "FUROR", que era un programa que van fer fa uns anys a la televisió que era de xics contra xiques. La veritat és que no sabem qui va guanyar al final, però ens ho vam passar molt bé.

A l'endemà després de desdejunar ens van explicar l'últim joc que faríem, una vegada més ens van dividir en equips i el joc consistia que havíem de realitzar unes proves. Un membre de cada equip eixiria per a representar el seu equip i realitzaria la prova i l'equip que perdera, es tacaria de melmelada, es pegaria una galeta en el front amb mantega o s'untaria amb alguna de les barreges que "els nostres benvolguts monitors" ens havien preparat: suc amb tomàquet, oli amb pa i altres varietats que preferim no esmentar. Al final acabàrem tots tacats i donant-nos una bona dutxa, fins i tot els monitors. Després vam menjar i vam esperar que arribara l'autobús i vam tornar a casa.

Bo, sobretot donar les gràcies a Alfonso, per planificar aquesta excursió en la qual vam aprendre diverses coses; a Bartolo i la seua dona, que ens van preparar el menjar aqueixos dies; però també donar-los les gràcies a Aida, Ricardo i Carlos per estar amb nosaltres, per preparar-nos totes les activitats i aguantar-nos.

(Traducció del castellà)

Mireia Fuentes i Livia Helen - 3r

VISITA CULTURAL A ORIOLA

El passat divendres 25 de març del 2011, els Tercers ens vam anar a Oriola per a visitar la casa-museu Miguel Hernández, així com altres llocs de gran valor cultural.

Encara que va coincidir amb el dia d'activitats culturals, va valdre la pena. En companyia de Mavi, Elena, Consuelo i Mª Carmen, vam eixir de l'IES a les 9, amb el propòsit de divertir-nos i de desconnectar després de tants exàmens.

Només arribar vam esmorzar i després vam veure la Catedral, que té l'òrgan més gran de la Comunitat Valenciana, increïble! La guia ens va explicar que era d'estil gòtic mediterrani, que estava construïda sobre una antiga mesquita i la coberta estava subjectada per un arc former que recorria tot el centre de la catedral. Tenia un cor, un altar ple d'ornaments perquè era d'estil Barroc (por al buit). I vam veure també un xicotet museu dins de la catedral de peces religioses en el qual havia moltes custòdies enormes.

Com que era un grup nombrós, ens separàrem en dos per a seguir la nostra visita en aquesta preciosa i interessant ciutat. Dues guies ens van mostrar la casa-museu de Miguel Hernández i el Col·legi Santo Domingo, on va estudiar el poeta i on se segueixen cursant estudis.

La casa era molt menuda. Els mobles em recordaven als que tenia la meua àvia i en ella es reflectia la humilitat en la qual vivien. Tenia una cleda on guardava el seu pare les cabres i en la part de darrere, en el pati, ens vam fotografiar amb la famosa figuera on el poeta escrivia d'amagat els seus emotius versos. De la casa, ens va dir la guia que només es conserva un moble original: la palangana, en l'habitació dels seus pares.

El temps ens va acompanyar i va fer la nostra excursió encara més divertida i alegre.

En resum, un dia entretingut i interessant en el qual els coneixements que vam adquirir estaven fora de les classes rutinàries.

Oriola, la població que separava Castella i Aragó durant l'Edat Mitjana, una ciutat plena de cultura sobre la qual es pot aprendre molt.

Judit Borovoi i Clàudia Garcia - 1r A

Excursió al museu arqueològic d'Elx

El dia 25 de març, els alumnes de 1^oA i 1^oB d'ESO vam anar al MAHE d'Elx. A les 9:00 eixirem de l'institut, anàrem en autobús i quan arribarem a les 9:40, ens menjarem el berenar.

Ens separarem en dos grups i un va anar a fer mosaics de pedres i l'altre al museu. Fent els mosaics la gent es queixava de que era una perduda de temps, perquè teníem que posar-ho pedra a pedra, però al final alguns van quedar molt bé i creatius.

Al museu ens van explicar moltes coses de la prehistòria, algunes ja les sabíem i altres no. Després vam anar al

parc on hi havia molts coloms, alguns xiquets intentaven agafar-les i anaven corrent darrere d'elles, un xiquet ho va aconseguir.

En el trenet estàvem molt animats i quan passava un cotxe cridàvem l'himne de l'Hèrcules (estàvem bojos), els cotxes ens pitaven.

Elvira Molina - 3r B

XXIII TROBADA D'ESCOLES EN VALENCIÀ

El passat dia 15 d'abril es va celebrar la XXIII trobada d'escoles en valencià a Xixona, al parc de Sant Roc que està un poc desplaçat del centre urbà. Hi van assistir més de 3000 persones de diferents instituts de Secundària i Batxillerat de la comarca de l'Alacantí.

El nostre institut també va participar en la trobada i encara que estava previst eixir a les 8,30 hores, l'eixida es va retardar una hora més tard. Vam anar amb autobús acompanyats pels tutors i alguns professors més. Els Polonesos de l'intercanvi que s'allotjaven a les cases dels meus companys de tercer, també van anar a la trobada i s'ho van passar molt bé, ja que per a ells va ser una experiència nova.

Cada institut com en altres anys realitza una activitat per a l'entreteniment de l'alumnat o per a donar a conèixer la nostra comarca. Enguany es podien fer collars amb els envasos del *Nespresso*, fer dibuixos amb la mà i pintura sobre un paper blanc, es podia agafar un barret i decorar-lo com més t'agradara... També vam poder gaudir d'un concert de música Rock, Heavy... i alguns alumnes de l'I.E.S Agost anaven fent una demostració de la xirimita, que és típica d'aquesta localitat, tocant cançons tan conegudes com *la manta al coll i el cabasset*, entre altres.

Encara que ens ho vam passar bé, la veritat és que van faltar uns quants llocs on poder asseure's, ja que hi havia pocs bancs i el terra era pedregós. Altres anys encara que no hagueren tampoc molts llocs on asseure's hi havia gespa per a descansar i xarrar amb els amics dels diferents instituts.

En general va ser una trobada divertida i entretinguda. Ara a esperar la de l'any que ve.

el valor del
Valencià

M. Dolores Gutiérrez - 3r C

Assegut a l'estació

Estava assegut a l'estació, pensant. Pensant en com la meua vida no canviava. Estava estàtic, estancat. No passava el temps. Dins d'aquell caos que era la meua existència, un cel de color de la cendra es presentava obscur i sense futur.

Encara que allí la vaig veure, era preciosa. Un ocell que volava al meu cel, un oasi dins del desert, la primavera que mai cridaria al meu timbre. Mirava curiosa la zona de localització de maletes, buscant les seues pertinences. Em vaig quedar encisat mirant com es mossegava els llavis suaument, com es llevava els cabells de la cara per a poder veure millor i com parpellejava, segurament cansada pel llarg viatge. Els meus ulls van inspeccionar en un segon tot el seu cos, tan perfecte i delicat que pareixia una nina que es trencaria tan sols de fregar-la.

Vaig apropar-me a ella, a una distància prou prudencial per a poder observar-la amb més deteniment però no per a que s'assabentara de les meues intencions. Quan vaig estar ple de valor, vaig acostar-me més per a preguntar-li... no sé què li volia preguntar, supose que l'hora o qualsevol altra cosa que em permetera establir una conversació. Però el destí, tan cruel com sempre amb mi, va voler que la xica agafara el seu equipatge i se n'anara per on havia arribat mentre jo veia aquell dolç cigne volar en la direcció contrria al meu camí. I ací em vaig quedar, tot ple de confusió i mirant un cel tan obscur com la cendra, un hivern sense primavera.

A l'Edat Mitjana, quan els cavallers i els seus costums regien bona part de la vida, també la literatura, una manera d'establir un enfrontament entre dos cavallers era el repte personal de l'un a l'altre a través d'un escrit anomenat lletra de batalla. Els duels originats per aquestes lletres podien ser *deportius*, concebuts com a joc o espectacle, o per *malevolença*, de *deseixement* si solament significaven ruptura de relacions o a *ultrança* si el cavaller lluitava a mort o es donava per vençut sense combatre.

Unes mostres reeixides, tot i que amb una temàtica un tant distinta a l'original, dels vostres companys de 1r de Batxillerat les teniu ací:

Sant Vicent del Raspeig

A tu, Joanba, que ets professor de Valencià, et repte a un duel de redaccions. Guanyarà qui faça l'escrit més divertit i original sobre un tema de lliure elecció. Aquesta redacció haurà de tenir una extensió de dues-centes paraules, com les que a tu t'agrada manar-nos.

Les condicions són molt fàcils; hi haurà un jurat format per cinc alumnes, els quals llegiran els treballs per a fer una valoració i una crítica que més tard ens comunicaran i com a resultat de la qual n'elegeran una com a guanyadora. Les faltes d'ortografia no es tindran en compte a l'hora de les valoracions i les armes solament poden ser un full en blanc en què hauran d'estar els dos-cents mots preestablerts i una eina amb què poder escriure.

El motiu d'aquest repte és perquè ens fas fer, als teus alumnes, una redacció sempre que tenim més d'un cert nombre de faltes als exàmens i vull que tantes allò pel que hem de passar sempre que fem un examen amb tu.

Sense res més a dit m'acomio de tu esperant que acceptes aquest duel d'escrits i que tingues la suficient gallardia d'enfrontar-te a mi a pesar de no tenir cap possibilitat de guanyar.

MARCOS DEL AMO CANALES - 1R BATX. B

San Vicent del Raspig

A tu, iaia, que em renyes quan torne brut de jugar al futbol i m'obligues a menjar la teua olla de col, et repte a combatre deportivament.

Després de tot aquest temps de complir castics ingustament posats per tu, he decidit que hem de posar fi a les nostres desavinences. Entre les meues immerescudes condemnes recorde especialment aquella vegada que vaig estar una setmana sense baixar a jugar amb els amics per provar si el Senyor Bigot podia volar. Com se'm pot culpar que l'hàmbster no obrira les ales i s'estampara contra el capot del cotxe de la veïna quan el vaig llançar pel balcó? Ja se que el resultat de l'experiment no va ser gens satisfactori, però quiona culpa tinc jo que el Senyor Bigot fora tan vell, estiguera tan gros i, sobretot, no volara.

Però les meues raons no es quden aci:estic fart dels teus besos davant els meus amics, que em faces donar-te la mà quan creuem la calçada, de la teua mania de donar-me fruita per a berenar, que em penitnes amb una ratlla al costat del cap com si fora un xiquet d'abans...

Per tot això, jo, el teu nét, m'enemiste amb tu i et demane que et poses d'acord amb mi per batre'ns en duel aquest mateix cap de setmana. Com a armes portaré el meu tirador i la meua pistola d'aigua. Tu pots portar les teues agulles per a fer ganxet i la teua mortal sabata amb què tantes vegades m'has tocat el cul.

Desitge sincerament que les nostres armes puguen ajustar-se a mort determinada al lloc on va sucumbir el Senyor Bigot. El combat tindrà lloc a mitjanit, després dels teus programes de tafaneries. Escrit amb la meua mà i segellat amb el teu detestable pintallavis roig.

El teu nét.

Marina Jérez, 1r Batx. B

San Vicent del Raspzig

El meu nom és Bedoll. Fa huit anys que resideix en aquesta ribera i veig com les meues filles, les filles, es tornen grogues, després tarongues i finalment cauen. Tots els meus amics caducifolis i jo tenim clar que és per culpa del fred. Ahir una de les meues filles em va dir que no volia allunyar-se de mi i aqüixa confessió m'arribà al duramen, que és com el nostre cor.

Dia a dia, fa més fred i les meues companyes de bon temps noten els estralls en carn pròpia -o hauria de dir fulla pròpia?-, però estem segurs quan diem que entre tots i amb l'ajuda del Sol guanyarem aquesta batalla.

Senyora Tardor, m'ha ofès. Ha ultratjat la vida de les meues amigues amb el seu dia de fred. Està fent desaparèixer a poc a poc les flors i cada dia, quan desperte, al meu voltant to és més gris, es nota que està preparant-li el camí a l'hivern i no ho consentiré.

Madona del fred i de les collites de daesa i de gira-sol, sabem que vol batalla, doncs li la posarem en safata. Demà a la nit, últim dia de llina plena, tindrà lloc la nostra trobada. Quan la reina de la nit estiga en el seu màxim esplendor i ens agraeix amb la seua força i plenitud, lluitarem. Lesdeveniment tindrà lloc a la vora del llac. Guanyarem fins que totes les meues companyes caiguen abatudes a terra, però si ix el sol i encara estan unides a les meues branques, vosté haurà perdut.

Té el privilegi de poder utilitzar les condicions climatològiques al seu gust, no obstant això, és necessari que estiguem al mateix nivell. Haurà de convertir-se en un ésser viu d'una mida o força semblant a la meua, o en el seu defecte enviar un aliat. Tant em fa el seu sexe o religió. Ahir amb braçalets de color roig per a reconèixer-nos, els meus seran teixits per pardals i les papallones faran la resta. Les armes de foc estan prohibides i les armes blanques tenen un ús restringit. Com que vosté gaudix del poder de controlar tant el fred com el vent, jo exigisc tenir mobilitat autònoma de les branques i el tronc i així estarem en condicions igualitàries.

Demà, qualsevol dels dos gaudirà dels plaers de sentir-se guanyador, tanmateix recone que sense vosté no sóc res.

Laura Pastor , Ir Batx. B

San Vicent del Raspzig

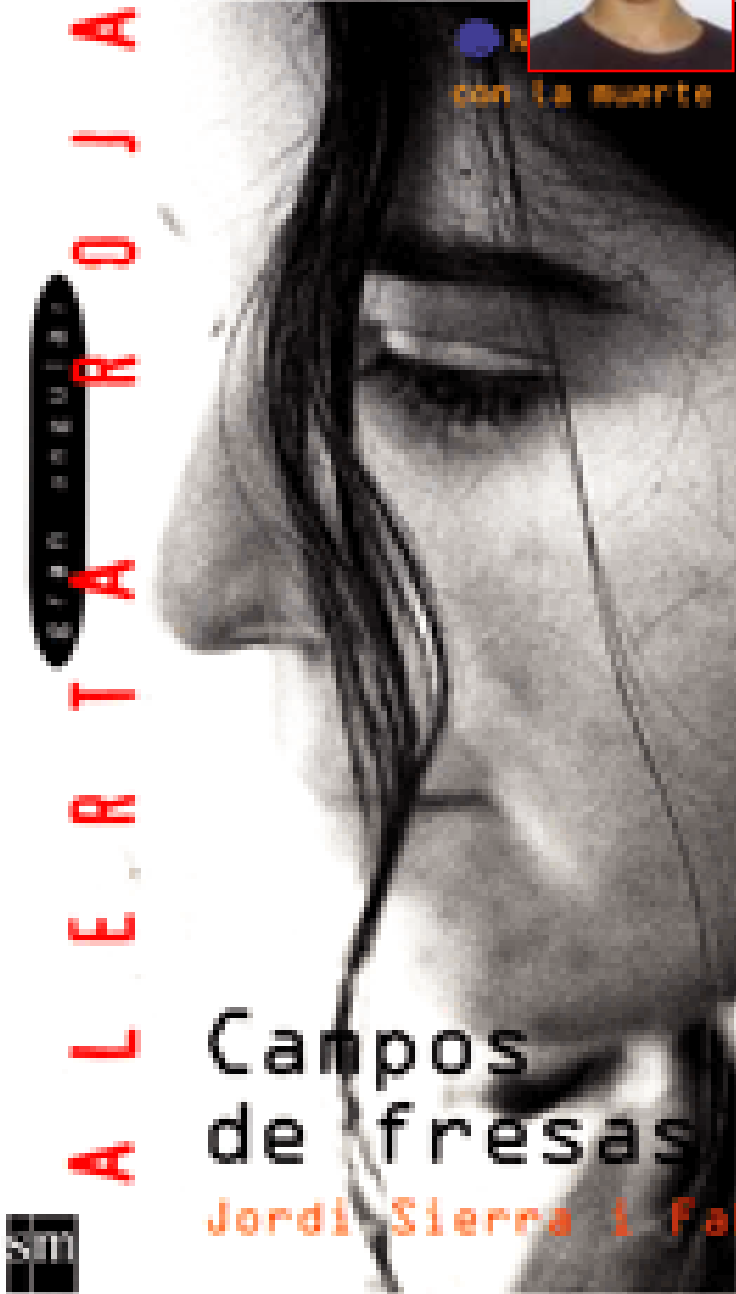
Per anar de graciós, per parlar pels colzes, per fer coses que no tenen ni cap ni peus, per estar trastornat, per no escoltar la gent, per voler introduir-me en la teua seta, per intentar canviar-me, per empenyar-te perquè traga més bones notes que tu, per tirar-me a la cara que aquestes qualificacions són mèrit del meu professor particular (quan tu també en tens una), per no donar una sensació de treball continuada i regular, per gaudir, per repetir curs, per no callar mai i no deixar-me atendre en classe, per no enviar-te a pastar fang perquè estis ben educat, i per tantes altres coses... Jo, Company de Classe, fart de tantes ximpleries, comentaris i provocacions, et repte, a tu, Company de Pupitre, a veure qui és capaç de pixar més lluny.

La lluita se celebrarà a la plaça de l'ajuntament de Sant Vicent el dissabte següent a la publicació d'aquesta lletra de batalla en folsela i cada un dels dos haurà de portar l'arma carregada amb la corresponent munició. El guanyador podrà castigar el rival amb una descàrrega de pixum sobre el cap.

Advertise els ciutadans que vulguen assistir a l'esdeveniment que el foe serà real i que cap dels dos contrineants mostrarà pietat a l'hora de prémer l'instrument, per tant, qual-sevol persona del públic podrà resultar afectada per l'escaramussa.

José Manuel Tàrraga, 1r Batx. B

“És una novel·la de caràcter realista el protagonista de la qual és una xica bonica, llesta, joveneta, aficionada a jugar als escacs que duia una vida tranquil·la estudiant, eixint de festa amb el seu nuvi els caps de setmana, però que un dia de tabola va prendre una pastilla de droga.

La novel·la m'ha semblat molt intrigant perquè fins a l'últim moment en què els amics tracten d'aconseguir una pastilla per a salvar-la, Luciana, la protagonista, jugava una partida d'escacs contra el seu rival més poderós, la mort, i aconseguia guanyar-lo gràcies al coratge de no rendir-se mai. Guanyar o perdre. Vida o mort”.

Bernat Serarols – 3r B
(Traducció del castellà)

“El que més m'ha agradat del llibre és que tracta el tema de les drogues de disseny que està molt de moda en els temps que corren. Els joves volem tenir una vida més senzilla i divertida i creiem que amb les drogues serem més feliços. Després de llegir açò te n'adones que no perceps de com de perillós pot arribar a ser fins que ho vius en la teua pròpia pell.

Un altre tema que tracta el llibre és el de l'obsessió per estar més prima. Algunes xiques es deixen influenciar per la publicitat, models, i acaben caent en aquesta terrible malaltia: la bulímia.

En realitat, el llibre m'ha semblat com si estiguera veient les notícies o el periòdic, ja que tracta temes molt actuals. Hi ha hagut moments en els quals m'ha arribat “a tocar la fibra”.

Aquesta novel·la m'ha ensenyat que els veritables amics sempre estan ací en els pitjors moments, juntament amb la família, per tant, que l'amistat i l'afecte són la base de la felicitat”

Naiara Peinado, 3r B
(Traducció del castellà)

“És un gran llibre, no hi ha dubte. Reuneix interessants històries com la de “L'aranya” o “La història del difunt Sr Evelsham” que intenten mantenir la intriga amb el “y qué pasará luego?” Sobretot destacaria la primera de les històries, la de “L'aranya”, encara que siga un poc rara i, des del meu punt de vista, perquè cree que l'al·lucinació que pateixen els personatges podria ser causada per algun tipus de verí que aquesta els injecta.

Són relats que els interessarien a un públic a qui els agrada passar l'estona amb històries que són més que res RARES i INQUIETANTS

“Destacaria el conte “de L'aranya” perquè ha estat molt intrigant. No sabia què anava a succeir ni com ni per què i em va semblar molt interessant, com si jo fóra el protagonista.”

Rubén Espóxito, 3r E

“No és un llibre per a llegir de nit i sola a casa”.

Marina Motos Mora, 3r B

“Recomanaria aquests contes a qui li agrada la ficció, la intriga i, sobretot, els contes fantàstics”.

Rubén Muriana, 3r B

“Per a mi el personatge més destacat és Clarimonde (del relat “L'aranya”) ja s’hi veu que la influència psicològica i la intel·ligència poden dominar un cervell i fins i tot hipnotitzar a una persona perquè realitze certes coses que conscient mai no hauria fet”.

Carla Monllor, 3r E

“Són històries apropiades per a adonar-se de l'important que és viure i no deixar-se enganyar pels altres. Hi ha persones molt perilloses pel món.”

Livia Helen, 3r E

“Els contes que més m'han agradat han estat “L'aranya” i “La pota de mico” perquè en els dos, l'autor ha mantingut una intriga i una tensió que t'impulsa a seguir llegint. Entre altres coses, per això m'agraden. Dels personatges del llibre que més m'han agradat, entre ells està Clarimonde, en “L'aranya”. Perquè sempre està allà, esperant, que algú de l'habitació de davant, trega el cap per la finestra.

Dels aspectes negatius, assenyalaré que els contes “Qui sap?”, “La maledicció de les runes” i “La llum interior” són els que m'han resultat un poc densos i difícils de digerir, sobretot el de “La llum interior”, que mai s'acabava.”

Javier Franco Santacreu, 3r B

“Els contes que m'han semblat més interessants han estat “El cor delator” i El misteri de les runes”. M'agraden especialment perquè mantenen una intriga psicològica que et convida a seguir llegint. Certament, quasi tots els protagonistes són iguals, tots bojos, seria la definició, però m'encanta el del primer relat. Estava tan boig que semblava entenimentat”.

Miranda Azorín Vidal, 3r A

(Traducció del castellà)

La llei antitabac

Helena Miralles, 1r Batx. B

L'entrada en vigor de la Llei antitabac el dia 2 de gener de 2011 continua generant polèmica, controvèrsia i, fins i tot, l'oposició d'alguns grups empresarials d'hostaleria i de molts ciutadans.

Sota el meu punt de vista, el nom de la llei és inadequat perquè reflecteix el seu aspecte negatiu, de prohibició, quan, en realitat, la seua finalitat és la protecció de la salut de tota la ciutadania, especialment la dels fumadors passius. D'altra banda, els drets dels fumadors a fumar es garanteixen sempre que es fume en espais oberts, allunyats dels centres hospitalaris i escolars, així com també lluny dels parcs infantils, tot per no convertir la persona fumadora com a model, ni davant dels xiquets ni per al conjunt de la societat. A més a més, el dret de fumar és un dret individual que no té perquè afectar altres persones que en l'exercici del mateix dret decidixen justament el contrari, no fumar.

La tradició i els costums no poden ser arguments dogmàtics i eterns en les societats, el progrés suposa la capacitat de revisar els valors de la societat per poder millorar-los i evolucionar.

Com a conclusió, considere que la llei antitabac promou l'aprofundiment i desenvolupament dels drets humans en permetre l'exercici dels drets individuals tenint en compte el context comunitari de la nostra societat.

La llei Sinde

Alba Méndez, 4t C

Ho dic obertament, m'opose, de totes totes, a aquesta llei. Ja no tant per l'atemptat a la llibertat digital que suposa sinó perquè ajuda que l'escena musical de l'Estat, per si ja no fóra suficientment mediocre, empitjore.

Sense poder descarregar-se música d'artistes d'uns altres indrets, la gent es veu, inconscientment, forçada a consumir la música que ens imposen les grans companyies, les quals gasten fortunes a promocionar unes poques cançons que, encara que no t'agraden en un principi, les escoltes tantes vegades al dia que se't fiquen al cap i no te les pots llevar ni amb aigua bullint. En canvi, trobar discos de grups i artistes que no siguin superestrelles anglosaxones ni els quatre grups que canten en castellà que *es creuen Déu* i no valen res resultarà pràcticament impossible.

D'aquesta manera la llei es carrega la poca varietat musical que hi existix. I aqueixos xicotets artistes, amb talent a cabassos, que en no fer música comercial ni ser els fills de, no aconseguixen fer conèixer la seua música?

Internet ha significat un gran impuls per a molts d'aquests artistes. Per tant, la llei Sinde contribuirà a fer que a la gent li agraden les cançons que uns quants encorbatats han decidit que ens han d'agradar a tots. I això, com a aficionada a la música i com a instrumentista, em molesta moltíssim.

Si aqueixes discogràfiques no es gastaren tants diners en promocions i es dedicaren a reduir el preu de la música, aquesta llei potser no fóra necessària. Però, com en realitat són conscients que la seua música és *de plàstic* i no té la suficient qualitat, no els en queda una altra que pressionar els governs per poder seguir guanyant grandíssimes quantitats de diners sense importar-los coses com la llibertat o el gust personal de cadascú.

L'energia nuclear

Ana Botella Aguado, 1r Batx. B

L'energia nuclear es presenta com la font d'energia definitiva, capaç de respondre a les necessitats humanes sense perjudicar les condicions climàtiques, ja que no genera cap gas d'efecte hivernacle.

Però, un error, tant tècnic com humà, podria tenir conseqüències nefastes i provocar uns danys irreparables d'una magnitud inimaginable. Ja ho hem comprovat amb l'accident de Txernòbil, catàstrofe de la qual encara queden rastres i problemes sense solució vint-i-cinc anys després d'haver succeït. A més a més, hem de tenir en compte que per molt fiables que siguin les instal·lacions i molt elevats que siguin els nivells de seguretat, no podem controlar els fenòmens naturals, com s'ha demostrat amb el recent incident de la central japonesa de Fukushima, que ens ha deixat grans quantitats de radiacions i d'aigua contaminada, una desgràcia que durarà dècades i dècades.

Tanmateix, l'accelerat ritme de la societat actual ens obliga, vulguem o no, a ser esclaus de les energies brutes que entelen el nostre sistema de sostenibilitat energètica. Les energies renovables no tenen la suficient força energètica ni la mateixa accessibilitat i expansió per abastir-nos adequadament. Encara que molts tenim l'esperança que en un futur proper, amb una lluita i esforç permanent, aquests tipus d'energies siguin les que moguen el món. Ara bé, si volem mantenir el nostre nivell de vida seguirem sota els dissenys de la innegable *eficiència* de l'energia nuclear.

En aquest món, no hi ha lloc per a la intolerància

Marina Fernández, 4t B

Molta gent tem a la immigració, però no obstant, no cal oblidar que els espanyols, en els anys 50 i 60, vam emigrar massivament, quasi 3 milions, a Europa i Bèlgica, Suïssa, Alemanya, França... Igualment va haver una emigració interior que anava des dels pobles rurals de l'interior de la península, fins a la costa o a les grans ciutats.

Hi ha grups d'espanyols que pensen que els immigrants venen per a llevar treball i que a més són els culpables de l'augment de la delinqüència. Des del meu punt de vista aïo és totalment fals, ja que està demostrat que ocupen els llocs de treballs que els espanyols no volen, especialment en dues àrees: la neteja de la llar i l'atenció a la gent gran. Estes àrees solen estar mal pagades i permeten que les dones amb capacitat laboral del nostre país puguin dedicar-se a un treballs de major remuneració.

També aquests immigrants aporten més del que reben en el concepte de la seguretat social, atenció sanitària... Per tot això hem de condemnar la xenofòbia com una ideologia que carrega la culpa dels problemes del seu país i dels seus habitants: desocupació, deficiència dels serveis públics... als immigrants. Cosa que és absolutament falsa, perquè la immigració ens aporta un coneixement de cultures diferents a la nostra i altres formes de veure com la gent lluita per portar endavant la seua vida i la de la seua família, que és un dret que pot negar-se a ningú.

A més a més, els immigrants aporten un major índex de fecunditat ja que tenen molts més fills que les famílies espanyoles, la qual cosa ajuda a mantenir la població a l'hora de pagar les pensions dels nostres jubilats.

El raper madrileny "El Chojin", ha assegurat que amb la seua música, els rapers poden conscienciar els joves sobre l'estúpidesa que significa el racisme, ja que el color de la pell no és més que "anecdòtic". Aquest raper ha participat en una campanya de la lluita en contra del racisme, i gravarà una cançó i editarà un vídeo del qual es faran milers de còpies per a ser repartides als instituts d'Espanya. La finalitat es deixar clar que en la societat en què vivim no hi ha lloc per a la intolerància.

LA PUBLICITAT

Yaiza Torregrosa, 2n Batx. A

En l'actualitat, la publicitat ens envolta. Quan vas pel carrer als aparadors de les tendes, quan et donen un paper d'un restaurant potser interessant amb ofertes del menú del dia, fins i tot també et manen per correu catàlegs amb ofertes noves o directament el deixen davant la porta de casa perquè el mires encara que siga per damunt, quan vas amb el cotxe per la carretera... En qualsevol lloc hi ha publicitat, però jo crec que la que major influència té en la població és la publicitat televisiva. Es propi dels canals de televisió que enmig d'una pel·lícula, et fiquen quasi vint minuts d'anuncis, cadascun d'ells amb una finalitat diferent, doncs hi ha alguns que t'agraden, altres que impacten, altres que t'emocionen... La gama de recursos que gasten les empreses de publicitat per a captar l'atenció del públic és immensa.

Alguna vegada us heu parat a pensar la manera de cridar l'atenció que tenen les empreses publicitàries? Utilitzen imatges persuasives, com la de dones o hòmens físicament atractius, com per exemple la venda de colònies, personatges famosos la gran majoria, també a xiquets xicotets com per a entendre al públic i incitar més la venda i també l'ús d'efectes especials per a donar-li a l'anunci eixe punt de curiositat, escenes de gracioses o iròniques per a captar l'atenció.

A mi, el que més em crida l'atenció són els missatges subliminars, el que són capaços de fer les empreses de publicitat per aconseguir que la gent compre els seus productes, em pareix arribar a un extrem excessiu, l'entenc d'una banda perquè està clar que ells volen guanyar diners, però em fa ràbia pensar com ens manipulen fins al punt d'aconseguir el que ells volen. Jo aconselle que sempre que veiem els anuncis ens el prenguem amb una prèvia reflexió, doncs hem de saber què ens estan intentant vendre i si val la pena comprar-ho o és de vegades, pot ser, un simple capritx.

EDUCACIÓ D'ELIT?

Daniel Falçex, 2n Batx. B

Últimament estan sorgint noves tendències en l'educació espanyola que advoquen pel segregacionisme per motius de sexe, raça o moral en l'educació espanyola, però és bona una educació d'aquest tipus?

Atès que l'ésser humà és “un animal social”, i qualsevol tipus de restricció a la naturalesa humana comporta pèrdues irreparables en aquest, podem veure quin tipus d'estralls i quant han afectat a la humanitat aquestes conductes segregacionistas al llarg de la història amb les quals tant les dones com les persones de color han tingut sempre les de perdre a tot arreu. Començant per l'antiga Grècia, on ni estrangers ni dones podien votar, i acabant pels barris i les escoles de negres a EEUU, fins i tot quan Ku Klux Klan havia passat a la història com l'últim reducte del racisme.

No obstant això, encara avui patim les seqüeles d'aquestes tendències i vam viure en el segregacionisme capitalista, l'elecció d'aquell més llest i enginyós, que, al so de la filosofia de Nietzsche o de qualsevol raó egoista, és capaç d'arribar a l'èxit i instal·lar-se en ell com una caparra. Encara que sembla exagerat, no cal anar molt lluny per a veure'l i en tota Europa hi ha milers d'instituts on els alumnes es distribueixen en classes per nivells “”. Fruit d'açò i de la nostra espanyola enveja és la recent proposta de crear “batxillers d'excel·lència.

I per què no ens preocupa que el nostre fill llest s'eduque en els fatídics braços de l'elitisme? Sembla que encara no hem assumit el poder de la psicologia en nosaltres mateixos i seguim convençuts que l'èxit i els diners donen la felicitat. No obstant això, no són els bons resultats els quals et duren a la tomba amb un somriure i ja ho deien els antics amb “el beatus ille”.

(Traducció del castellà)

AQUEIXES NOTES...!

Andrea Fuentes, 2n Batx. B

Arriba el moment de les notes i haurà de tot. Alumnes amb bones qualificacions, uns altres que hauran perdut el temps i obtindran uns pèssims resultats, però algun hi haurà que haja estudiat, però que no haja aconseguit aprovar alguna assignatura.

Certament, el fet de suspendre alguna matèria sol molestar. I molt, a més. Pares i fills solen fer d'açò un món, excepte les excepcions d'aquells alumnes que van a classe per a passar el temps

Un suspens pot suposar, per a aquells que estem acostumats a aprovar, una caiguda a plom en un profund pou del qual no serem capaços d'eixir sense el convenient suport i ajuda.

I és que suspendre pot donar veritable pànic. No obstant això, com tot el que ens suposa un problema, el suspens o el fracàs escolar es pot superar. Es pot fins i tot observar com una mica anecdòtic amb el pas del temps i la perspectiva.

Pot ser que molts de nosaltres siguem un poc com Hermione Granger, la major por del qual en la saga de Harry Potter és suspendre alguna de les seues màgiques assignatures, per sobre d'enfrontar-se a les forces fosques.

Amb el temps fins ella s'adona dels grans problemes que hi ha aquí fora, en el món exterior.

Si es donara el cas, la senyoreta Granger hauria d'afrontar la seua ansietat i recórrer a un professional, si fóra necessari. D'una altra manera, les parets de Hogwarts se li caurien damunt. D'una altra manera, les parets del nostre món se'ns caurien damunt a tots.

(Traducció del castellà)

Quinze emà

Ana Quirant - 2n Batx. A

**Milers de persones
ixen al carrer per
manifestar-se sota
el lema
"Democràcia Real
Ya" farts de
l'actual sistema
polític i econòmic.**

Aquests dies estem presenciant uns moviments que a molts els recordaran els del maig de 1968, que inicià un grup d'estudiants de París, però aquesta volta el moviment s'ha desencadenat al nostre país. La primera concentració tingué lloc a la *Puerta del Sol* a Madrid el passat 15 de maig, on acudiren una gran multitud de persones convocades a través de les xarxes socials, encara que després aquestes concentracions s'han estés per molts municipis, inclòs el d'Alacant. Ací les concentracions han tingut lloc a la Plaça de la Muntanyeta, on la gent es va rellevant per no desocupar-la en cap moment. El motiu d'aquesta protesta és pel sistema polític i econòmic actual del nostre país, és per això que en un principi foren els joves desocupats i estudiants els que ocuparen els carrers encara que després començaren a unir-se gent de totes les edats, fins i tots xiquets amb els seus pares i jubilats.

Encara no es coneix qui es troba darrere de tota aquesta organització, potser aquests s'inspiraren en els moviments que es van desencadenar a Líbia o a Egipte, encara que aquestes a diferència són pacífiques. No hi ha hagut cap mort ni ferit i quasi cap enfrontament amb la policia, ja que com es pot llegir en la pàgina web oficial www.democraciarealya.es: "aquesta Plataforma no organitzarà,

fomentarà ni tolerarà cap tipus de violència, actes vandàlics o racistes per part de persones, grups o associacions que n'estiguen adherides".

La pregunta que molts es plantegen és: què passarà després del 22 de maig?, com es canalitzarà aquest moviment?, quines accions es plantejaran de cara al futur?, ja que aquests campaments no poden estar establerts al carrer *per secula seculorum*.

Tot i que molta gent critica els joves de hui en dia, qualificant-los de despreocupats pel seu futur i de "passar de tot", s'ha demostrat que això no és així, ja que la iniciativa d'aquestes protestes l'ha tinguda la gent jove, i la majoria dels que es troben ocupant les places i carrers no superaran els 30 anys.

Perquè si no som nosaltres, els joves, els que ens mobilitzem per aconseguir un avenir millor qui ho farà?; els nostres pares, la majoria dels quals tenen un treball estable; les persones jubilades que ja van lluitar en el seu moment reivindicant allò que consideraven injust?. És per això que els joves som els que hem d'eixir al carrer a participar en aquestes concentracions perquè potser no s'aconseguirà canviar res però almenys podràs dir que t'has implicat i has col·laborat contra allò que trobaves injust o que no et pareixia bé.

UN MINUT I TORNEM

Ningú no pot dir que no ha escoltat mai aquesta frase tant repetida en els nostres televisors. És una estratègia que segueixen les cadenes per aparentar així que no hi posen tants minuts de publicitat i per assegurar-se que no canvis d'emissora, ja que només es tracta d'un insignificant minut que abans de que trobes els comandaments a distància ja s'ha passat. En realitat és una excusa més per cridar l'atenció de l'espectador i evitar la pèrdua d'audiència encara que no sempre es compleix ja que la majoria de vegades, a no ser que hi aparega un rellotget fent el compte enrere, aquells dos o tres minuts que han anunciat els presentadors del programa o la simpàtica veu en off es converteixen en quasi deu. Encara que aquesta mena de xicoteta "publicitat enganyosa" no és el pitjor, si no que amb l'excusa dels minutets interrompen la sèrie o pel·lícula unes 4 o 5 vegades i per acabar-ho d'adobar quan falten deu minuts, que em pareix dir massa, ja és aleshores quan solten tot l'arsenal i et toca esperar-te uns quinze minuts per veure el final d'allò que estaves veient. Aleshores fart de la publicitat el que fas es fer zapping fins que t'oblides de canviar a l'emissora que estaves veient en un principi i et perds el final, encara que per això no et preocupes ja que si es una sèrie et farant una repetició al començament del nou capítol. Està tot pensat!

GRATIS

Què té la paraula gratis? Perquè no importa de que es tracte, menjar, viatges, llapis, caramels, propaganda...tot el món en sentir la paraula gratis és llança a agafar-ho com si fora la fi del món. L'altre dia mentre dinava vaig sentir a les notícies que en la tenda Ikea cada dia havien de reposar centenars, inclús mils de llapis dels que oferien a la gent per reomplir la seua particular llista de compra. Entrevistaren a alguns dels clients que donaven les típiques les excuses de qui impulsivament es carrega de tot allò que és gratis. Una dona deia: <<no,jo... ,doncs i he agafat dos o tres, però per a la bossa que sempre venen bé>>. Vols dir? O siga que has sigut capaç d'anar sempre sense llapis i hui que has vist que eren gratis en podries haver agafat fins omplir la bossa, no? Perquè després hi estiguen morint-se de rissa. Hi havia un altre xic, l'únic sincer, que deia:<< doncs jo hi he agafat un grapat perquè eren gratis,i...perquè a l'escriptori sempre venen bé>>. Ja tenim l'excusa,no hi pot faltar, per intentar justificar allò que és injustificable, ho agarrem perquè ÉS GRATIS i el mateix ens té! Per que quans de nosaltres hem agafar alguna cosa pel mer fet de ser gratis i en arribar a casa després d'estar uns dies rebarrant ho hem tirat a la bossa?

ANNA QUIRANT 2n Batx A

Ivan Cantó - 2n Batx. A

ENERGIA NUCLEAR

Hui en dia l'energia nuclear ha estat sotmesa a unes grans qüestions tant ètiques com tecnològiques. Amb el succés de l'explosió de la central nuclear a Japó, s'han alçat en tot el món els dubtes sobre si les centrals nuclears són necessàries i si la seua existència és essencial per a poder continuar vivint. En el meu cas estic totalment a favor que aquestes centrals nuclears segueixen en funcionament, i no sols això, sinó que també estic a favor que s'n segueixen construint, en especial a Espanya.

Actualment a Espanya existeixen 8 centrals nuclears, probablement direu que són moltes, però, aquestes solament produeixen el 22% de l'energia que produeix el nostre país. Si comparem amb les 55 centrals que existeixen a Japó aquest 8 es redueix a quasi no res. Aquestes dades son favorables per a nosaltres, però el que encara segurament no saps és que Espanya compra el 77% de l'energia que utilitza a altres països de la Unió Europea. Possiblement aquesta energia segurament haurà sigut extreta de l'urani o el plutó, és a dir que encara que no tinguem moltes centrals nuclears, la majoria del nostre suministre és gràcies a l'energia nuclear. Seguint amb el problema d'haver de comprar energia a altres països, si poguérem produir encara que fóra el 70% de l'energia que consumim ens estalviariem molt de milions d'euros, i aquets s'utilitzarien per a altre tipus de problemes com en el cas de la crisi actual. I encara millor crearia llocs de treball per a molts de nosaltres.

Vosaltres penseu que passaria si a França esclatara una central d'aquest tipus, ¿Nosaltres eixiríem sense cap tipus de problema? ¿No hauríem d'emigrar?, no senyor/a, a nosaltres ens afectaria quasi igual que al propi país veí. Per això jo no tinc por a tindre centrals nuclears al costat de casa meva, en el cas d'alguna explosió donaria quasi el mateix tenir-la en el nostre territori que en passar la frontera. Aquesta és la meua opinió que segurament a moltes persones no li agradarà o la desaprovarà, però és el que crec millor per a nosaltres i per al nostre país.

Per a concloure solament queda per dir que en l'actualitat aquest tipus d'energia és essencial per a poder continuar vivint amb totes les comoditats que tenim hui en dia. Mentre la tecnologia no avança en el descobriment d'algun tipus d'energia més neta i rendible, seguirem havent de construir més centrals nuclears.

asclamàgic
ascla

Guanyadora dels auriculars

(asclamàgic núm. 18):

Silvia Molina –

2n Batx. A

ascla

Silvia Molina López, 2n Batx A

Un problema de decisió?

Solució: **El llumí**

El preu d'un objecte.

Solució: **18€**

Fran Aliaga i Rubén Pagán - 1r A

Era un noi que li va dir al retor.
 -Pare a mi sempre m'ha agradat més donar que rebre.
 I li diu el cura:
 -Molt bé noi a que et dediques?
 I li respon:
 -Sóc boxejador jajaja

-Que li vas comprar a la teua dona en estes festes?
 -Un collar espectacular, i tu?
 -No, jo encara la deixo lliure

Què és millor, una pila o una sogra?
 Una pila, perquè almenys té un costat positiu.

Quina diferència hi ha entre un borratxo i un arbre?
 Que l'arbre comença pel terra i acaba amb la copa, i el borratxo comença amb la copa i acaba pel terra.

Va una dona, un home intel·ligent i el Pare Noel en un trineu i xoquen contra un arbre,
 Qui es mor?
 La dona, perquè ni l'home intel·ligent ni el Pare Noel existeixen.

Estava un home veient la televisió, i arriba la seva dona i li comença a explicar el que havia fet al llarg del dia.

El marit li diu:

-Saps amor meu, quan escolte la teva veu, em recorde del mar.

I la dona molt emocionada li pregunta:

-Per què la meva veu et recorda el mar?

-I el marit li respon:

Perquè la teva veu em *marea*.

Dos bojos planegen la fugida del manicomi, un li diu a l'altre:

-Si la paret és baixa la saltem, si és alta cavem un forat, entesos?

-Sí, pots anar tu primer.

Passades tres hores torna el boig i diu:

-No podem escapar.

-Per què?

-Perquè no hi ha paret!

Entren dos nois a l'aula, i la mestra li diu a un d'ells:

-Alumne, per què ha arribat tard?

-És que estava somiant que viatjava per tot arreu, he conegut molts països, i m'he despertat una mica tard.

-I vostè, alumne?

-Jo he anat a l'aeroport a rebre'!!

Delícies de xocolata amb ametles

Ingredients :

- **Mantega: 150 grams**
- **Xocolata negra: 90 grams**
- **Sucre: 300 grams**
- **Farina: 150 grams**
- **Llevat en pols: 20 grams**
- **Ametles picades: 150 grams**
- **Ous: 3 ous**

Noemí Sapena - 3r B

Preparació:

- **Primer hem de posar la xocolata i la mantega en un recipient i hem d'escalfar-ho a foc lent fins que es fongui tot.**
- **Una vegada fosa la xocolata i la mantega s'aparta del foc i se li afegeix la farina i el llevat prèviament mesurats , el sucre, i les nous. Es remou tot i se li afegeixen els ous.**
- **Després es barregen bé aquests ingredients fins a obtenir una massa homogènia i s'aboca tot en un motlle prèviament untat amb mantega o oli .**
- **Es fica en el forn precalentat a 170 graus durant aproximadament 20-25 minuts(10 minuts a la part de dalt i 10 a la part de baix del forn), fins que estiga lleugerament cruixent per la superfície i tendre per l'interior. Cal anar amb compte perquè , depenent de la potència del forn, podria cremar-se .**
- **Quan la massa ja està cuada, es deixa refredar, es lleva i es posa en un plat o un recipient .**
- **Finalment se decora amb xocolata líquida i trossets d'ametlla i si es vol un poquet de nata.**

I a disfrutar!!!!

Cepelinai

Roberta Dzenkauskaitė - 4t A

Ingredients:

- 2 kg de creïlles
- 1 ceba
- ½ kg de carn picada de porc
- Sal
- Pebre molt

El cepelinai és un plat típic de la cuina Lituana i és considerat un dels plats nacionals de Lituània.

Per a la salsa:

- 300 g. De cansalada de porc
- 1 ceba

Elaboració:

Pelem 1,3 de creïlles i a continuació es ratllen en un bol per a després escórrer-les en una malla que en permeta treure el midó. La resta de les creïlles les bullim sense pelar. Quan les creïlles ja estan bullides, les pelem i amb elles fem un puré. A continuació barrejem les creïlles bullides amb les que teníem apartades, i quan ja tinguem la barreja feta li posem sal al gust. Després agafem el midó que teníem guardat abans i l'afegim a la barreja.

A continuació agafem la carn picada i li afegim la ceba tallada a trossos, una mica de pebre molt i sal i ho barrejem tot.

En tenir tot això preparat agafem una olla gran i l'omplim per la meitat d'aigua, li posem una mica de sal i esperem a que l'aigua comence a bullir.

Mentre esperem farem la forma i per això es pren la massa en una mà donant-li una forma oval i es col·loca dins la canr com a farciment per a després tancar-ho amb la mateixa massa, i així fins formar-los tots. I quan els tinguem es fiquen a l'aigua durant 1 hora.

I mentre esperem prepararem la salsa. Agafem la cansalada, la tallem a trossets peits igual que la ceba. A continuació aboquem la cansalada i la ceba a la paella fins que es daure una mica.

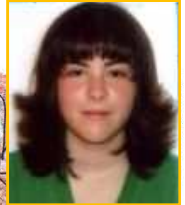
Finalment treus un cepelini, li afegeixes una mica de salsa i a menjar.

Charlie saldrá esta noche

Núm. 9 tercer trimestre del curs 2010/11

Lucía Sáez - 1r F

Rocio Moreno - 1r F

CHARLIE SALDRÁ ESTA NOCHE

1
¡Pum!

2
¿Qué le pasa a ese? ¿después está muerta?

3
¿Se ha escapado, ¿verdad?

4
Lo siento, pero esta noche me impidió afinar la puntería

5
Habrá que necesitado algún tiempo para atarse el pañuelo, lo que quiere decir que ha debido de ocultarse en algún portal

6
¡Eh, ¡oiga!

7
¿Qué aspecto tenía el atracador?

8
Tenía la cara cubierta con un pañuelo blanco

9
¡Eh, oiga!

10
¿Se ha escapado, ¿verdad?

11
Marihuana

12
Tiene la cara cubierta con un pañuelo blanco

RESUM DE L'EPISODI PRIMER DE *CHARLIE SALDRÁ ESTA NOCHE* (de Cornell Woolrich):

El capità Keene, anava amb cotxe cap a l'estanc que acabava de ser assaltat. "Ha estat "el Fantasma", però no li vaig veure la cara perquè duia un mocador", li va dir el dependent, que havia estat ferit.

Keene estava furiós perquè sempre que arribaven a l'estanc, l'atracador ja havia desaparegut. Quan el capità estava observant la zona, va trobar una burilla d'un porro en un portal de davant i va deduir que allí es va posar el mocador l'atracador abans de robar a l'estanc.

Edén Yunta, 1r E i Andrea Resina, 1r F
(Traducció del castellà)

CHARLIE SALDRÁ ESTA NOCHE de Cornell Woolrich

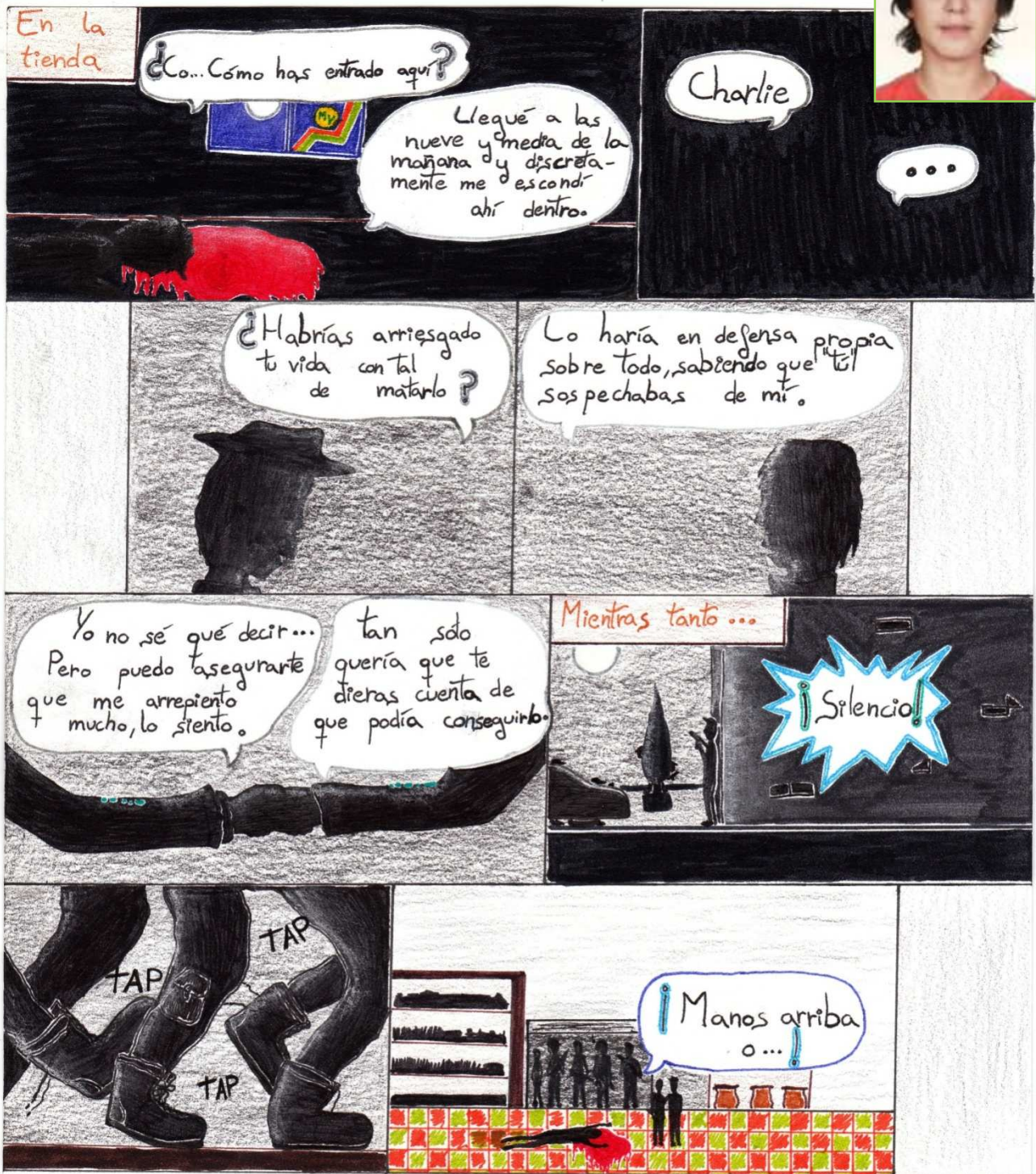
Aquest episodi correspon al final del relat, quan Charlie, fill del capità de la policia, Luke Keene, que volia ser policia, però que es troba amb l'oposició del seu pare, ha aconseguit esbrinar on serà el següent atracament del delinqüent assaltant d'estancs.

Espera en una cabina telefònica i després entra en l'estanc fins que arribe l'hora del tancament, que és quan es produeix l'atracament. Arriben els cotxes de policia, entra el seu pare que va disparar cinc vegades i amb una de les bales va voler apuntar cap al seu cap, però Charlie li ho va impedir. Per sort, una d'aqueixes bales disparades anteriorment, li va donar a "El Fantama", l'atracador.

AL final, el seu pare, al veure tot el que havia aconseguit fer, li va dir que si volia apuntar-se a l'acadèmia de policia.

Emma Beviá Bernabeu - 1r A
(Traducció del castellà)

Charlie saldrá esta noche

Judit Borovoy - 1r A

1

Charlie saldrà esta noche

Núm. 19 tercer trimestre del curs 2010/11

Revistes de Geografia i Història

EL OJO DE CRISTAL de Cornell Woolrich, Ed. Vicens-Vives.

A

quest episodi tracta de quan Frankie, el protagonista, troba un ull de cristall i, com està preocupat perquè al seu pare el van a degradar en el seu treball de policia, comença a investigar sobre aquest ull per a ajudar-lo.

Frankie i el seu amic Scanlon tracten d'esbrinar coses sobre aquest objecte que havia canviat Scanlon amb un altre nen. Aquest els diu que el va trobar el seu pare en els baixos d'un vestit que un senyor va dur a la tintoreria i comencen a investigar per allí, que era d'on l'havien tret. Li demanen ajuda al fill del tintorer i li diuen que els avise quan el propietari del vestit arribe a recollir-lo. Com el senyor no arriba i és hora per a sopar, Frankie idea un pla: primer ell va a la seua casa, sopa i s'escapa i quan arriba a vigilar la tintoreria de nou, se n'anirà el seu amic Scanlon. Així ho fan, però quan aquest últim es va a escapar havent sopat, la seua mare el descobreix i no el deixa eixir.

Claudia García Abril – 1r A

(Traducció del castellà)

El ojo de cristal

Panel 1: A boy with a crystal eye says, "Ese es el que me cambió el ojo de cristal." (That's the one who changed my crystal eye.)

Panel 2: The boy points and says, "¡Eo!" (Eo!).

Panel 3: A boy asks, "Oye, devuélveme el ojo de cristal. ¡Mi padre casi me mata!" (Hey, give me back the crystal eye. My father almost killed me!). The boy with the eye replies, "¿Sabes que el di... puede reclamarlo?" (Do you know that the... can claim it?).

Panel 4: A boy asks, "¿En la vuelta?" (In the turn?).

Panel 5: A boy asks, "Oye, chico, ¿de dónde sacó el ojo tu padre?" (Hey, kid, where did your father get the eye?). The boy replies, "Pues no tengo ni idea." (Well, I have no idea).

Panel 6: A boy says, "Pero, creo que estaba en la vuelta del pantalón de un traje." (But, I think it was in the turn of a suit's pants).

Panel 7: A boy asks, "¿Pues menudo sitio para guardar un ojo de cristal!" (Well, what a weird place to keep a crystal eye!).

Panel 8: A boy says, "Qué tonto eres... ese tipo no sabía nada. Se habría caído sin que se diese cuenta." (How stupid you are... that guy didn't know anything. He would have fallen without realizing it).

Panel 9: A boy asks, "¿Podría ver el traje del que me hablas?" (Could I see the suit you're talking about?).

Panel 10: A boy says, "Claro. Ven, pasa." (Of course. Come, pass).

Panel 11: A boy says, "Ése es." (That's it).

Panel 12: A boy says, "¡fuera de aquí, mocosos!" (Get out of here, brats!). A boy replies, "¡es mi padre!" (It's my father!).

Panel 13: A boy says, "¡Ya lo sé!" (I already know!).

Panel 14: A boy says, "Como a corre..." (Like a...).

Panel 15: A boy says, "Pues claro que sí." (Of course yes). A boy asks, "¿Las quieres?" (Do you want them?). The boy replies, "Son canicas." (They are marbles).

Panel 16: A boy says, "OK!". A boy replies, "Pues tienes que averiguar cuando venga el tipo a por el traje." (Well, you have to find out when the guy comes for the suit).

Lucia Amador - 1r A

10 RAONS PER A LLEGIR

1. “Perquè quan lliges és com si entraves en un altre món”.

(Felipe Victorio.- 1r E)

2. “Perquè a més d’entretenir-te amb la història que estàs llegint aprens cultura, ortografia i expressió...”

(Andrea Resina.- 1r F)

3. “Perquè quan lliges desenrotlles la teua imaginació”.

(Irene Vea.- 1r F)

4. “Perquè un bon llibre et pot enganxar entre les seues pàgines i no soltar-te fins que l’hages acabat del tot”.

(Claudia García.- 1r A)

5. “Perquè és divertit, et pot fer riure i gaudir d’un univrs diferent del món real, que tu et pots imaginar”.

(Fran Aliaga .- 1r A)

6. “Perquè és una forma de desconnectar de la vida real.”

(Alex Mateo.- 1ºA)

7. “Compreu-vos els llibres que us agraden, sobretot els còmics que són molt interessants.”

(Job Blanquer.- 1r A)

8. “Un llibre és el millor amic; no et critica per darrere, estarà allà quan t’avorrisques, viuràs aventures, t’ensenyarà coses y, el més important, sempre estarà amb tu allà on el vas deixar.”

(Lucía Amador.- 1r A)

9. “Jo quan llig és com si eixira del món i entrara en un altre món paral·lel on pots imaginar i fer el que vulgues”.

(Emma Beviá.- 1ºA)

10. - “Entra en un món del qual no podràs eixir” “Despertaràs d’un somni etern”.

(Judít Boroy Casas.- 1r A)

(Traducció del castellà)

HORÒSCOPS

TAURE

AMOR: El que et passa a tu no li ocorre a ningú! T'has enamorat de dos xicots/ xicotes que s'assemblen molt i no saps amb quin quedar-te. Iguals per fora, però no per dintre.

AMISTAT: Posa't d'acord amb el teu millor col·lega per a anar-vos aquest estiu junts/ juntes de vacances. Podeu anar primer al poble d'un/a, i després al de l'altre/a.

PLA DE VACANCES: Cal organitzar una gran festa per a celebrar l'inici de l'estiu

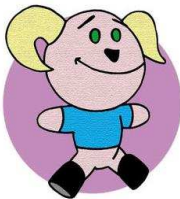

ÀRIES

AMOR: Heu decidit donar-vos una segona oportunitat, així que ja saps, feu creu i ratlla.

AMISTAT: Abans d'anar-te de vacances, súper important intercanviar amb tots/es els teus companys/es els telèfons!

PLA DE VACANCES: A què estàs esperant? En moltes botigues de roba ja hi ha rebaixes i tu encara estàs sense passar-te. Això no pot ser!

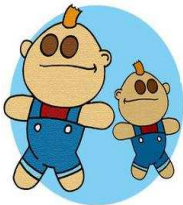

BESSONS

AMOR: Creu que li estàs manant senyals i el que estàs fent és enviar-li interferències. Ni s'assabenta!

AMISTAT: Amb els bons/es col·legues que sou i ara us teniu enveja. Deixeu-vos de ximpleries i recupereu aquesta preciosa relació.

PLA DE VACANCES: Busqueu un buit i passeu un dia de veritable sol en un parc aquàtic.

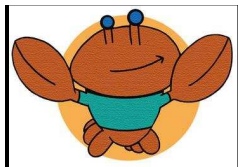

CRANC

AMOR: Us veieu i us desitgeu per a poder estar junts. Als teus pares no els fa gràcia que a la teva edat tinguis nuvi/a.

AMISTAT: Us encanta la música. Per què no escriviu una cançó entre tots els col·legues?

CONSELL: Reuneix-te amb els/as col·legues per a passar uns dies en el camp.

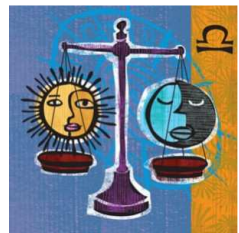

BALANCES

AMOR: Pots aconseguir tot el que et proposis i en això va inclòs aquest bombó de la teva urbanització. A per ell/ella!

AMISTAT: Ara que teniu tant temps lliure, per què no aprofiteu per a apuntar-vos a alguna activitat divertida, com la pintura o la música?

PLA DE VACANCES: Doneu-vos un capritx i passeu una tarda per la gelateria del barri. Aquests gelats us estan cridant!

LEÓ

AMOR: Tu no t'havies fixat molt en ell/ella, però des que saps que li agrada, el/la veus amb altres ulls.

AMISTAT: Els teus companys/es estan impressionats amb tu. Estan acostumats al teu costat tendre, i ara que has tret la vena sarcàstica no donen crèdit. És passatger.

PLA DE VACANCES: Ara que tens més temps, queda amb el teu millor col·lega i creeu una petita taula de gimnàstica. Serà divertit!

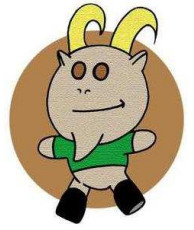

CAPRICORN

AMOR: Aquest estiu, en alguna festa de poble, algú et traurà a ballar i sorgirà l'amor. De pel·lícula!

AMISTAT: Ajuda al teu amic/amiga a conquerir a aquest xic/ xica que li agrada

CONSELL: Fixeu un dia i reuniu-vos a planificar l'estiu a casa d'un amic. Pot ser molt divertit!

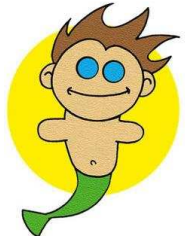

AQUARI

AMOR: Estaràs enlluernador, tant que hauràs de llevar-te'ls/les de damunt.

AMISTAT Un/a col·lega del teu grup està per tu i a tu et dóna molta vergonya i no t'agrada. Comporta't de manera natural.

PLA DE VACANCES: Amb el romàntics que sou, per què no quedeu per a veure una posada de sol?

ESCORPI

AMOR: Aconseguiràs estar amb aquest xic/xica que t'agrada, però hauràs de treballar-te'l molt. No desesperis!

AMISTAT: El teu grup et gastarà una broma pesada. No t'ho prenguis a mal, ho faran amb bona intenció.

PLA DE VACANCES: S'espera un viatge a terres molt llunyanes.

SAGITARI

AMOR: Coneixeràs a un/a xic/xica nou/nova. No serà el teu pròxim amor, però et conduirà a un bombó que no oblidaràs.

AMISTAT: El teu millor amic/amiga està trist. El seu xic/xica se ha anat de vacances i no torna fins a setembre. Consola'!!

PLA DE VACANCES: Queda amb els vells amics que fa temps que no veus.

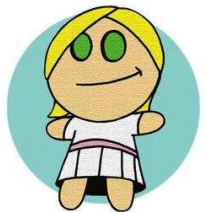
VERGE

AMOR: : La nit de San Juan és ideal per a sortir amb aquest/a xic/xica.

Serà una cita màgica i plena de misteri.

AMISTAT: El grup va a créixer. És possible que els nous arribin amb problemes per a tots.

PLA DE VACANCES: És el temps perfecte perquè els pares et pugin l'hora d'arribada a casa. Ara els dies són més llargs.

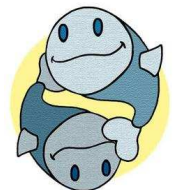

PEIXOS

AMOR Duu tot l'any sense donar senyals de vida i ara crida, just abans que us torneu a veure en el poble. Curiós, no?

AMISTAT: Avorrit/da de dur sempre la mateixa roba? Fes un intercanvi amb algun/a de els teus amics/amigues.

PLA DE VACANCES: El millor serà que primer aprovis i després, ja podràs fer plans de vacances.

Fet per: Andrea Martínez Blasco
2n A (BATX.)

